

บทนำ

พ.ศ. ๒๕๕๔

มลรัฐมิชิแกน สหรัฐอเมริกา

ธาดากุสุมา...คือผู้หญิงคนนั้นเองสินะ...

รวิชญ์ดูรูปถ่ายในมือลง เทียบกับร่างพอมสูงของหญิงสาวในวัยยี่สิบสองที่สวมเสื้อยืดแขนยาว กางเกงยีน รองเท้าผ้าใบสีขาวดูนุ่ม คงเก่าพอๆ กับกางเกงแต่สะอาดสะอ้าน เดินสะพายกระเป๋าผ้าฝ้ายขนาดใหญ่ มีรูปตุ๊กตาหมีและผ้าสีต่างๆ ตัดแปะทั่วไป เดินเบียดเสียดผู้คนออกจากร้านอาหารจีนซึ่งอยู่บนถนนด้านหลังมหาวิทยาลัยประจำรัฐ เขารู้ว่าจากนี้เธอจะเดินไปที่ร้านกาแฟร้านโปรด ชื่อกาแฟแก้วเล็กและนั่งอยู่ที่นั่นอีกราวหนึ่งชั่วโมง...รายงานที่เขาได้รับมาบอกเช่นนั้น

ชายหนุ่มปิดแฟ้มในมือลง และทิ้งไว้บนรถ เมื่อเขาตัดสินใจก้าวลงจากรถเพื่อเดินตามหลังหญิงสาวไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเธอเข้าไปต่อแถวยาวตรงหน้าเคาน์เตอร์ภายในร้านกาแฟซึ่งดูค่อนข้างแออัดเป็นพิเศษ

โชคดีที่อากาศในช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิอบอุ่นกว่าปกติ ร้านกาแฟจึงเปิดระเบียงด้านหน้าให้มีโต๊ะมากขึ้น ซึ่งชาวอเมริกันมักเลือกที่จะนั่งตากแดดอบอุ่นด้านนอก มากกว่าจะนั่งชุกอยู่ในห้องมีดๆ ดังนั้นด้านหลังจึงยังพอมือที่วาง และโต๊ะเล็กๆ ตัวสุดท้ายด้านในก็ถูกเธอจับจองไปแล้ว

รวิษณุไม่เสียเวลาคิด หลังจากจ่ายเงินแล้วก็ถือจานแซนด์วิชและถ้วยกาแฟเดินตรงเข้าไปด้านใน เขาแก้มุ่นตัวไปรอบๆ ก็เห็นเธอขยับแว่นตากรอบหนาของเธอให้เข้าที่เข้าทางก่อนจะเปิดคอมพิวเตอร์ในตบูกขึ้นมา

“เอ่อ ขอโทษครับ”

เธอมองหน้าขึ้นมอมหันที พร้อมกับดันกรอบแว่นตาสติ๊กขึ้นบนตักจมูกโด่ง แว่นตานั้นบดบังดวงตาเธอไปจนเกือบหมดเพราะเลนส์ดูหนามาก ทำให้มองไม่เห็นรายละเอียดใดๆ หลังเลนส์แว่นตา

“คะ?”

“เอ่อ...บังเอิญไม่มีที่ว่างเลย ผมขอนั่งด้วยคนได้ไหมครับ แต่ทานอาหารกลางวันเร็วๆ เท่านั้น ไม่คิดจะรบกวนเวลาทำงานของคุณ” เขาอ้างเธอหันไปมองรอบๆ ก็เห็นว่าโต๊ะไม่ว่างอย่างที่เขابอกจริงๆ

“อ้อ ได้ค่ะ” เธอยิ้มบางๆ ให้เขาเพราะเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามยังว่างอยู่ และคอมพิวเตอร์ของเธอก็กินที่แค่ครึ่งโต๊ะ “เชิญเลยคะ”

รวิษณุจึงวางจานและถ้วยกาแฟลงไป ก่อนจะดึงเก้าอี้เหล็กขยับออกมาเล็กน้อยแล้วนั่งลง ทว่าแทนที่เขาจะนั่งกินเงียบๆ แล้วจากไปอย่างที่บอกตอนแรก กลับลอบสังเกตผู้หญิงตรงหน้าอย่างละเอียดอีกครั้ง

ผมยาวหยักศกของเธอดูไม่เข้าทรง และถูกรวบรวบๆ หากมองข้ามแว่นตาไป เขาก็จะเห็นผิวละเอียดไม่ขาวจัด แต่ก็ไม่เหมือนชาวเอเชียทั่วไป ทว่าเป็นการผสมผสานของสีน้ำผึ้งที่เจือจางด้วยน้ำนมตัดกับริมฝีปากที่แดงระเรื่อจากลิปกลอสที่เคลือบบางๆ

นิ้วเรียวยาวสวยกำลังกดแป้นคีย์บอร์ดราวอย่างเอาเป็นเอาตาย

แต่แล้วนิ้วนั้นก็หยุดลง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยสายตาไม่ชอบใจ
นัก เขาก็ส่งยิ้มไป เชื่อว่ารอยยิ้มที่มีเสน่ห์และเคยมัดใจหญิงมานักต่อนัก
จะเอาชนะใจเธอได้อีกคน

“ใกล้ปิดเทอมแล้ว คงจะเป็นรายงานชิ้นใหญ่สินะครับ”

ริมฝีปากที่ขยับเหมือนเตรียมจะต่อว่าเหยียดอกเล็กน้อย ดูท่าทาง
เธอไม่ค่อยเป็นมิตรกับเพศชายง่าย ๆ เท่าไร

“ค่ะ” แล้วสายตาของเธอก็ชำเลืองมองแซนด์วิชของเขาก็ถูกกัดไป
เพียงแค่ว่าเดียว เธอลอบถอนใจเบา ๆ ก่อนที่จะก้มหน้ามองหน้าจอคอม-
พิวเตอร์อีกครั้ง หากกรณีไม่ปล่อยให้เธอได้ทำงานอีก

“ผมชื่อ รัชชัญ สุวีระยา ครับ มาจากประเทศบราซิลมาปุระ เป็น
นักศึกษาเหมือนกัน” เขาแนะนำตัวตามอย่างสุภาพบุรุษที่ดี คราวนี้เธอ
กวาดสายตามองเขาก่อนอย่างไม่ค่อยเชื่อถือนัก คงเป็นเพราะวัยที่
ต่างจากเธอหลายปี

“ฉันไม่เคยเห็นคุณเลย”

“อ้อ กรมตำรวจส่งผมมาฝึกงานกับเอพีไอ ตอนนั้นผมจบหลักสูตร
แล้ว กำลังจะกลับประเทศ เลยแวะมาเยี่ยมเพื่อนที่เรียนที่นี่นะครับ”

“อ้อ ค่ะ” เธอพยักหน้ารับ เพราะชื่อหน่วยงานใหญ่ของอเมริกา
ช่วยการันตีความเป็นคนดีของเขาได้มาก ท่าทางของเธอดูจะผ่อนคลายลง
แล้วเธอก็ตาโต “เมื่อก็คุณบอกว่ามาจากประเทศบราซิลหรือคะ”

“ใช่ครับ หน้าตาของผมคงเป็นอื่นไปไม่ได้” เขาหัวเราะเบา ๆ เพราะ
ใบหน้าคมเข้มอย่างชาวอินเดียน แต่ไม่คล้ายเท่าเพราะประเทศตั้งอยู่ใน
เทือกเขาหิมาลัยเป็นสัญลักษณ์โดดเด่นของประชาชนจากบราซิลมาปุระ
ประเทศที่นับถือพระพรหมเป็นเทพสูงสุดที่ประทานแผ่นดินอันศักดิ์สิทธิ์
ให้แก่ประชาชนของพระองค์

“ฉันไม่เคยไปที่นั่น เลยไม่รู้ แต่ฉันก็มีเพื่อนจากประเทศคุณ...อืม
สองคนกระมังคะที่มาเรียนที่นี่”

“อ้อ ครับ อานันท์กับนี่น่า นักเรียนทุนของประเทศ”

“ใช่ค่ะ สองคนนั้นละ ฉันเคยพบที่งานเลี้ยงของนักเรียนนานาชาติ”
เธอคลี่ยิ้ม คราวนี้ท่าทางเป็นมิตรขึ้น

“ครับ อานันท์เป็นญาติของผม พ่อของเขาขอให้ผมมาดูเขาหน่อย
ก่อนจะกลับนะครับ” เขาอ้าง ซึ่งที่จริงคนที่บิดาต้องการให้เขามาดูแลก็คือ
ผู้หญิงที่นั่งตรงหน้าเขามากกว่า

“ค่ะ” เวลาที่เธอเริ่มสนใจที่จะพูดคุยกับเขาแทนการทำงานแล้ว “ที่จริง
ฉันเป็นนักเรียนทุนจากประเทศของคุณด้วยค่ะ ช่างบังเอิญจังเลยนะค่ะ”

“นั่นหรือครับ ช่างบังเอิญจริงๆ ด้วย ว่าแต่คุณได้ทุนอะไรหรือครับ”

“เป็นทุนที่รัฐบาลของคุณมอบให้ในครั้งที่มหาราชชาของคุณเสด็จ
ประพาสประเทศไทย เป็นการเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ฉัน
ได้ทุนตั้งแต่มัธยมปลายจนกระทั่งจบปริญญาตรีค่ะ”

“แสดงว่าคุณจะต้องเรียนเก่งมาก” เขาชม และไม่ได้พูดเกินจริงไป
เลย เพราะผู้หญิงคนนี้เรียนได้เกรดเฉลี่ยสูงสุดในระดับชั้นตั้งแต่
มัธยมปลาย จนกระทั่งบัดนี้ ยังไม่เคยสร้างความผิดหวังให้แก่เจ้าของทุน
เลยสักครั้ง

“ก็...ถือว่าใช้ได้ค่ะ” เธอตอบอายๆ ก่อนจะออกตัวปนเสียงหัวเราะ
เก๋ๆ “ไม่เงิ่นเขาคงจะถอนทุนคืนไปนานแล้วละค่ะ”

“แล้วคุณตั้งใจจะเรียนต่อปริญญาโทหรือเปล่าครับ”

“ทุนหมดแค่นี้ค่ะ ถ้าฉันเรียน ก็คงจะต้องทำงานก่อน ตอนนี้นี้ฉัน
ได้ยื่นขอฝึกงานไปที่สถานีข่าวของเมืองนี้ไปแล้วค่ะ ถ้ามีโอกาส ฉันคงจะ
เรียนต่อ”

“มีโอกาสดังงานใหม่ล่ะครับ”

“ยังไม่ได้ส่งใบสมัครค่ะ แต่อาจารย์บอกว่าจะช่วยเขียนจดหมาย
รับรองให้ และเขาบอกว่าฉันควรจะปรับปรุงบุคลิกภาพก่อน เพราะฉัน
เหมาะกับการยืนหน้ากล้องรายงานข่าวมากกว่าจะนั่งเขียนสก็๊ปข่าว

อยู่หลังไมค์ แต่ฉันยังไม่ค่อยมั่นใจ เพราะตอนแรกฉันอยากจะสมัครไปทำงานเบื้องหลัง เขียนสกริปต์ข่าวที่น่าจะเหมาะกับตัวเองมากกว่า” เธอบอกเศร้าๆ

“ถ้าอาจารย์ของคุณพูดแบบนั้น ก็แสดงว่าเขามองเห็นแววในตัวคุณ และผมคิดว่า อาจารย์ที่สอนศิษย์มาไม่รู้กี่รุ่นต่อกี่รุ่นน่าจะมองเห็นความสามารถของคุณได้ดีที่สุด ผมว่าอย่าทำให้เขาผิดหวังเลยครับ”

คาตากุสุมายืนริมฝีปากน้อยๆ เหมือนลั้งเล แต่แล้วก็พยักหน้ารับ แต่ไม่อธิบายให้มากว่าการปรับปรุงบุคลิกนั้นหมายถึงจำนวนเงินที่จะต้องใช้จ่ายไปในการเลือกซื้อเสื้อผ้า แวนตาก็ต้องเปลี่ยนเป็นคอนแทกต์เลนส์ เงินเดือนที่ได้ก็อาจจะไม่พอใช้ถ้าต้องเอาไปทุ่มซื้อของเหล่านั้น นอกเสียจากจะโทรศัพท์ไปขอเงินตากับยาย ซึ่งทั้งสองคนยิ่งกว่าเต็มใจที่จะส่งมาให้ เพียงแต่เธออยากจะแสดงให้พวกท่านเห็นว่าเธอสามารถยืนหยัดด้วยตัวเองได้ พวกท่านจะได้ไม่ต้องห่วง

แล้วเธอก็อดลั้งเกตชายหนุ่มตรงหน้าไม่ได้ เพราะเขาแต่งกายภูมิฐานเหลือเกิน เสื้อเชิ้ตแขนยาวพับถึงข้อศอก กางเกงสแล็กส์ คาดเข็มขัดหนึ่ง ทุกอย่างบนตัวเขาเป็นของดีมีราคาดูเป็นผู้ดีทุกกระเบียดนิ้ว ยิ่งบวกเข้ากับเรือนร่างสูงสง่า ผมที่เห็นหยักเป็นลอนน้อยๆ ถูกหวีบิดไปด้านหลัง ใบหน้าแข็งแกร่งประดุจจักรบสมกับอาชีพของเขาก็ทำให้ชายหนุ่มผู้นี้ดูดียิ่งขึ้น ทำให้เธอเชื่อว่า หากปรับปรุงบุคลิกให้ดูดีได้อย่างเขา ก็คงจะเอาชนะใจผู้สัมภาษณ์ได้ไม่ยาก เพียงแต่เธอต้องลดการซื้อข้าวของฟุ่มเฟือยบางอย่างไปสักเดือนสองเดือน ถ้าเธอได้งาน นั่นก็หมายถึงก้าวแรกที่มั่นคง

“ผมหวังว่า ในอนาคตจะเห็นคุณบนหน้าจอโทรทัศน์ของสถานีข่าวอย่างซีเอ็นเอ็นนะครับ”

เธอรู้ว่าเขากระซ่ำ จึงหัวเราะขำคำพูดนั้น

“ยากค่ะ เพราะซีเอ็นเอ็นจะรับแต่คนพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่

เท่านั้น นี่ฉันยังต้องเข้าคลาสฝึกพูดอยู่เลยล่ะ” เธออธิบาย เพราะต้องฝึกฝนเรื่องการออกเสียงให้ชัดหากเธอคิดจะทำงานเป็นนักข่าวหน้ากล้อง และเป็นวิชาชีพพิเศษที่ต้องเรียนตั้งแต่เข้ามหาวิทยาลัย เพื่อจะได้ออกเสียงอย่างคนพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่

“ผมไม่ได้พูดเล่นนะครับ ผมอยากเห็นคนเอเชียอย่างเราแสดงศักยภาพให้โลกตะวันตกเห็นว่าเราก็มีดี อีกอย่าง ภาษาอังกฤษของคุณก็สมบูรณ์แบบ ผมเชื่อว่าหากเราพยายามจริงๆ ความฝันนั้นอยู่ไม่ไกลครับ” เขาทำหน้าจริงจังขึ้นมาทันที “โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณได้ทุนประเทศของเรามาเรียน นอกจากจะสร้างความภูมิใจให้คุณแล้ว ยังทำให้ประเทศของเราภูมิใจในตัวคุณด้วยครับ”

“เอาไว้ฉันผ่านเข้าทำงานที่นี้ได้ก่อนเถอะค่ะ ถ้าสักวันหนึ่ง ฉันได้ทำงานสำนักงานข่าวระดับโลกจริงๆ คุณก็คงจะได้เห็น” เขาทำให้เธอพลอยน้ำใจไปด้วย

“แล้วผมจะคอยดูครับ แต่ความรู้สึกลับบางอย่างบอกผมว่าคุณจะต้องทำได้ และปกติ ลางสังหรณ์ของผมมักจะไม่ผิดพลาด” เขาตอบและยิ้ม “ผมพูดจริง”

เธอหัวเราะอีกครั้งคล้ายเก้อเขิน แต่ยังไม่พำรับ

“ขอบคุณมากค่ะ”

“ด้วยความยินดีครับ” แล้วเขาก็ยกกาแฟขึ้นดื่มจนหมด เป็นสัญญาณว่าเวลาการสนทนาระหว่างเขากับเธอได้จบลงแล้ว และลุกขึ้นยืน “ขอบคุณที่เอื้อเฟื้อนะคะ ขอให้คุณโชคดี” เขาก็มีศิระษะนิดๆ พร้อมกับก้าวถอยห่าง ก่อนจะหมุนตัวเดินออกจากร้านไป

ชาตากูสุมามองตามเรือนร่างของนายตำรวจหนุ่มแห่งภราห์มปุระ ที่ดูโดดเด่นกว่าผู้คนรอบข้างแล้วก็ได้แต่ทอดถอนใจ แก้มของเธอยังร้อนผ่าวๆ จากคำพูดของเขา และหลังจากสבתาคมกริบ เธอก็ยังเป็นบ๊วยไปด้วยความช่วยเหลือ

เขาบอกเธอว่าชื่อวิษณุ นามสกุลอะไรสักอย่างที่ไม่ทัน แถมเธอยังซื้อบ๊องไม่ได้แนะนำตัวเองให้เขารู้จักอีก...

ธาตากรุสุมาชะเง้อมองเขาเดินข้ามถนนแล้วก้าวขึ้นรถจี๊ปขับเคลือน ล้อคันทรูจากไป ทำให้เธอต้องถอนใจออกมาอีกเฮือกใหญ่ ปลุกตัวเองให้ตื่นจากฝันกลางวัน...และหัวเราะกับตนเองเบาๆ ว่าวันนี้ช่างเป็นวันที่ดีที่สุดวันหนึ่งในชีวิตของเธอ...คงไม่บ่อยนักที่จะมีชายคมเข้มท่าทางภูมิฐานมานั่งตีหมาแพด้วย...เมื่อเธอเป็นผู้หญิงที่แสนจะธรรมดา ออกจะเซยเสียด้วยซ้ำ

วิษณุ...แปลว่าอะไรนะ...เธอเก็บคำถามนั้นไว้กับตนเอง คิดว่าจะต้องหาคำตอบนั้นให้ได้ ก่อนจะเอาคำพูดของเขามาปลุกใจตนเอง...ใช้สินะเธอคงจะไม่มีโอกาสได้เจอเขาก็ก แต่เขายังจะมีโอกาสได้เห็นเธอ ถ้าหากเธอได้เป็นนักข่าวประจำสถานีระดับโลก สักวัน เขาจะต้องได้เห็นเธออีกครั้ง

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีครับ” วิษณุรายงานให้บิดาฟังในคำคืนนั้นที่โรงแรม เขาไม่ชอบคุยโทรศัพท์ขณะขับรถ และรู้ว่าบิดาร้อนใจอยากจะทราบความคืบหน้าหลังจากสั่งนักสั่งหนาว่าให้เขามาพบผู้หญิงคนนี้ให้ได้

“เธอเป็นยังไงบ้าง?”

วิษณุแปลกใจ ปกติบิดาของเขาจะเป็นคนสุขุม ใจเย็นยิ่งกว่าหิมะบนเทือกเขาหิมาลัย แต่ทุกครั้งที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับเด็กสาวคนนี้ ท่านจะต้องดูตื่นเต็นกว่าปกติ แถมยังดึงเขามาเกี่ยวข้องกับอีก

“ที่จริง พ่อก็น่าจะได้อ่านรายงานจากคนของพ่อแล้วนะครับ” เขาติง “มันก็เหมือนกับรายงานที่ผมได้รับนั่นแหละ”

“มันไม่เหมือนกัน พ่ออยากรู้ว่าตอนที่แกเข้าไปคุยกับเธอแล้วเป็นยังไงบ้าง แกรู้สึกว่าเป็นเด็กยังไง?”

“อย่าบอกนะครับว่าผู้หญิงคนนี้เป็นคู่หมั้นของผม” เขาดีดคอด้วยความเสียวไส้ รู้ว่าบิดายังไม่ได้หมั้นหมายผู้หญิงที่ไหนให้เขา และในวัยยี่สิบหก เขาก็ควรจะแต่งงานได้แล้ว เพียงแต่เขายังไม่ต้องการเท่านั้น

“นี่แกจะบอกพ่อมาดีๆ ได้ไหม พ่อไม่คิดจะจับแกแต่งงานกับใครทั้งนั้น พ่อบอกแล้วไงว่าแกมีโอกาสได้รับเลือกจากสำนักพระราชวัง ถ้ามีผลการทำงานที่ดีในอีกสี่ห้าปีข้างหน้า”

รวิษณุถอนใจด้วยความโล่งอก ก่อนจะรายงานตามທີ່คิด

“ผมว่าเธอเป็นเด็กดีครับ เรียนดี ขยัน ตั้งใจเรียน ทำทางประหยัดมาก ผมอมกะหรงเองเลยทีเดียวนะ”

“อืม...แล้วไงอีก”

“เธอกำลังจะสมัครเข้าฝึกงานกับสถานีโทรทัศน์ท้องถิ่น อาจารย์ของเธอบอกให้ปรับปรุงบุคลิกภาพ เพราะเธอเหมาะกับการทำงานหน้ากล้องมากกว่าจะนั่งเขียนข่าว แต่ปัญหาคือ เธอคงไม่มีเงินพอจะซื้อเสื้อผ้าดีๆ สักเท่าไร’ ถ้าทางรัฐบาลเราจัดทุนให้ ก็น่าจะช่วยเธอสักนิด”

“เรื่องนี้พ่อจัดการได้” ปลายสายรับปาก “แล้วมีอะไรอีกไหม?”

“เธอบอกว่าอยากเรียนต่อโท เห็นว่าถ้าได้งานนี้ก็เรียนต่อได้ อันนี้เราน่าจะลองดูความสามารถของเธอก่อน”

“ก็ดีเหมือนกัน”

“แล้วเรื่องทุน เธอจะต้องจ่ายคืนไหมครับ” รวิษณุสงสัย

“จ่ายเหมือนกัน แต่ในเงื่อนไขระบุไว้ว่าให้จ่ายแค่ครึ่งเดียว ปีละไม่มากเท่าไร”

“ถ้างั้น ถ้าเธอได้ทำงานกับสถานีโทรทัศน์จริง เงินเดือนก็คงจะพอส่งเสียตัวเองเรียนต่อโทได้ไม่ยาก” รวิษณุพึมพำอย่างไม่หวังอะไรนัก เพียงแต่แปลกใจว่าทำไม เวที บิดาของตนที่เป็นถึงมหาเสนาบดีประจำกระทรวงมหาดไทย ในคณะรัฐบาลในมหาราชาทริณธิป ประมุขและผู้นำประเทศภราห์มปุระจะต้องสนใจนักเรียนทุนหญิงสาวชาวไทยตัวเล็กๆ

ถึงเพียงนี้ เขาทราบมาว่า เธอเป็นเพียงหุ่นกระบอกที่มหาราชของเขา เลือกรับขึ้นเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างประเทศหลังพระองค์เสด็จ กลับจากการเยือนประเทศไทยอย่างเป็นทางการเมื่อหลายปีก่อน แต่สิ่งที่ ทำให้เขาแปลกใจก็คือ บิดาของเขาส่งสาย ก็คืออานัน หนึ่งในนักศึกษาจาก ประเทศของเขานั่นละมาคอยดูแลความเป็นอยู่ของเธอเป็นประจำ และท้ายที่สุด ยังขอร้องแกมบังคับให้เขามาดูเธอด้วยตัวเอง และต้อง โทรม. รายงานกลับอย่างเร่งด่วน

“แล้วแกคิดว่าเธอเป็นยังไงบ้าง?”

“เป็นยังไงหรือครับ?” เขางกับคำถามนั้น “ผมก็ว่าเธอเป็นเด็ก ตั้งใจเรียน มีความมุ่งมั่นดี เราให้ทุนเด็กแบบนี้ ก็ไม่มีอะไรต้องห่วงครับ เราเลือกคนได้ดี”

“เรื่องนั้นพอรู้แล้ว พ่อหมายถึง... แฮ่ ไม่ใช่ไร ช่างเถอะ” จู๋ๆ บิดาของเขาก็ตัดบท วิชาญจึงเดาใจ

“ถ้าพ่อจะถามว่าเธอสวยน่ารักไหม ผมก็ตอบว่านั่นๆ แหะครับพ่อ ตัวผอมๆ สูงๆ เหมือนเด็กกะโปโลมากกว่า”

เสนาบดีแห่งภราห์มปุระหัวเราะเบาๆ ไม่เฉลยว่าสิ่งที่ท่านสงสัย ได้รับความตอบจากเขาได้ตรงใจหรือไม่

“เอาละ เสร็จงานแล้ว... ที่นี้ก็ถึงตาแก”

“ผมหรือครับ?”

“ก็ไชนะลิ กลับบ้านเสียที งานของแกรอยู่กองพะเนิน หลังจาก แยกไปฝึกงาน คนที่ทำงานต่อจากแกก็ทำไม่ได้เรื่อง คราวนี้ต้องกลับมา ปรับปรุงระบบตำรวจของเราให้ดีขึ้นกว่าที่ผ่านมา” บิดาบอกเหมือนเป็นการออกคำสั่งกลายๆ

“ผมทราบแล้วครับพ่อ เอาเถอะครับ ตัวเครื่องบินก็จองไว้เรียบร้อยแล้ว อีกไม่กี่วันพ่อก็จะได้เจอหน้าผมแน่”

“ถ้าจั้น ขอให้แกเดินทางปลอดภัย แล้วเจอกันลูกพ่อ”

“ครับพ่อ สวัสดิ์ครับ” เขาวางโทรศัพท์ไป แต่จิตใจของเขายังวนเวียนอยู่กับเด็กสาวผู้นั้น...จะว่าเธอเป็นเด็กก็คงไม่ได้ อายุขนาดนี้ก็ถือว่าบรรลุนิติภาวะแล้ว แต่เรือนร่างที่สูงโปร่งจนค่อนข้างผอม รวมไปถึงเสื้อผ้า ทรงผม และการแต่งกายที่ไม่พิถีพิถันก็ทำให้เขารู้สึกว่าเธอเหมือนเด็กมากกว่าเป็นสาวเต็มตัว

รวิษณุเปิดแฟ้มของเธออีกครั้งอย่างเหม่อลอย ผลการเรียนของเธออยู่ในระดับดีเยี่ยมมาตลอดตั้งแต่ได้ทุน เขาพลิกไปด้านหลังซึ่งเป็นข้อมูลชีวิตส่วนตัวของเธอ แล้วก็อมยิ้ม สายของบิดาระบุไว้ว่าเกือบเจ็ดปีที่ผ่านมาไม่เคยเห็นเธอคบผู้ชายคนไหน จะว่าเธอสนใจเพศเดียวกันก็ไม่ใช่เพราะไม่มีระบุไว้ในรายงาน

เธอเป็นคนชอบเรียนหนังสือ เข้าห้องสมุดสัปดาห์ละสามวัน หรืออาจจะมากกว่าถ้าใกล้สอบ เธอมีเพื่อนฝูงในวัยเดียวกัน เป็นมิตรกับทุกคน และเป็นผู้เข้าบ้านที่ตีร่วมกับเพื่อนร่วมสถาบันอีกสามคนซึ่งเป็นหญิงล้วน

ประวัติของเธอไม่เคยต่างพร้อย แล้วแบบนี้ บิดาของเขาจะต้องให้เขาลงทุนบินมาดูด้วยตัวเองทำไม...

ไม่มีใครตอบคำถามนั้นได้นอกจากท่านเสนาบดีใหญ่ แต่เขารู้จักบิดาดี ลงว่าท่านตัดสินใจแล้วว่าจะไม่บอก ความลับนั้นก็ยังคงอยู่กับตัวท่านตลอดไป

รวิษณุปิดแฟ้มลง แล้วโยนมันลงในกระเป่าเอกสาร ก่อนจะเดินเข้าไปอาบน้ำเตรียมตัวนอน พักผ่อนให้เต็มที่ก่อนจะกลับไปลุยงานที่บ้านเกิดเมืองนอน เป็นภาระที่เขาเต็มใจแบกรับไว้บนบ่า เมื่อเขาคือประชาชนคนหนึ่งของที่นี่ ไม่นับสายเลือดสูงศักดิ์ที่สืบทอดมาจากฝ่ายมารดา ที่จะทำให้เขาเป็นหนึ่งในตัวเลือกที่จะสืบราชบัลลังก์ในวันต่อไป เมื่อมหाराชาหรินาธิปมีเพียงพระธิดา ซึ่งบัดนี้กำลังศึกษาในระดับมัธยมปลายที่อังกฤษ ดังนั้นทันทีที่องค์หญิงลารันยาสำเร็จการศึกษา พิธีคัดเลือกพระราชนุตรเขยก็จะมีขึ้น

ประเพณีสืบทอดราชบัลลังก์ผ่านทางฝ่ายหญิงของประเทศ
ภราห์มปุระมีมาตั้งแต่โบราณกาล เมื่อใดก็ตามที่มหाराชาไม่มีราชโอรส
สืบทอดบัลลังก์ ก็จะต้องคัดเลือกพระราชาบุตรเขยขึ้นมาเป็นผู้สืบทอดแทน

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ก็ยิ่งทำให้เขาต้องเร่งสร้างผลงานให้คณะ
เลขาฯ สำนักพระราชวังมองเห็น และทำให้มั่นใจว่า หากวันหนึ่งที่เขาได้
ก้าวขึ้นปกครองประเทศ ก็จะเป็นไปอย่างสง่างาม

รวิษณุกลับมานอนบนเตียงด้วยจิตใจที่สดใสปลอดโปร่ง ซื่อ
ซาดาากุสุมาถูกกำจัดออกไปจากสมองในทันที คิดถึงแต่งงาน อนาคต
และความรับผิดชอบต่อหน้าที่เท่านั้นที่ยังคงอยู่

ซองจดหมายสีน้ำตาลถูกส่งมาถึงอพาร์ตเมนต์ของซาดาากุสุมา
ในหนึ่งสัปดาห์ต่อมา หญิงสาวฉีกซองออกเห็นยอดตราฟรังก์ซึ่งเป็น
เงินเดือนแล้วก็ต้องนึ่วหน้าเมื่อตัวเลขต่างไปจากเดือนก่อนๆ ถึงห้าร้อย
เหรียญ พอฉีกเปิดจดหมายที่แนบมาด้วยก็ต้องคลี่ยิ้ม เมื่อเจ้าหน้าที่จาก
ฝ่ายซึ่งดูแลเธออยู่แจ้งว่าเป็นเงินค่าใช้จ่ายสำหรับซื้อเสื้อผ้าและข้าวของ
ส่วนตัวในการสัมภาระในงานในอีกไม่กี่วันข้างหน้า

เธอยกเช็กแบงก์ คิดถึงชุดสูทที่ตัดเย็บอย่างดีบนตัวหุ่นในห้าง-
สรรพสินค้า แต่แล้วก็ต้องคิดใหม่หลังคำนวณราคา ชุดสูทนั้นไม่จำเป็น
จะต้องเลือกแพชั่นล่าสุด ถ้าซื้อที่ตกรุ่น ราคา ก็จะลดมาเกือบครึ่งหนึ่ง
แบบเหมือนกัน กัน เงินจำนวนนี้สามารถซื้อได้ถึงสองหรือสามชุด ที่เหลือ
เธอจะเข้าร้านตัดผม ทำทรงให้ดูทันสมัยขึ้นสักหน่อย อย่างน้อยเธอ
ก็อยากจะสวยที่สุดในวันที่ไปสัมภาระ

...ครู่ว่าเธอเป็นคนสวยนะธาร่า ถ้าแต่งเนื้อแต่งตัวเสียหน่อย
บวกเข้ากับบุคลิกมาดมัน แก่ชโสถำนการณณ์เฉพาะหน้าแก่ง ไม่เป็นรองใคร
รับรองเธอจะต้องดูดีมากตอนที่อยู่หน้ากล้อง ไม่ได้สวยแบบนางงาม
แต่สวยเก๋เหมือนนางแบบบนแคตวอลก์ เห็นไหม พวกนางแบบเหล่านั้น

จะมีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง มาดมั่น ภูมิใจในความสวยของตัวเอง แต่เธอยังบวกความฉลาดเข้าไปอีก มันน่าเสียดายที่เธอคิดจะมาเป็นผู้อยู่เบื้องหลังแทน...ลองกลับไปคิดใหม่อีกครั้งนะ ครูเชื่อว่าครูมองลูกศิษย์ไม่ผิดหรอก...

คำพูดของอาจารย์ดังก้องในหัว บวกกับคำพูดให้กำลังใจของผู้ชายรูปหล่อที่เธอคุยด้วยไม่กี่คำเมื่อหลายวันก่อน แต่คำพูดของเขากลับสร้างความมั่นใจให้เธออย่างประหลาด ทำให้เธอเริ่มมั่นใจยิ่งขึ้น จนกล้าที่จะตอบตกลงกับอาจารย์ไปว่าเธอตัดสินใจที่จะสมัครเป็นนักข่าวภาคสนามแล้ว

สองสัปดาห์ต่อมา จดหมายตอบรับการฝึกงานก็ถูกส่งมาถึงที่พัก ชาดากุสุมาร้องกรี๊ดด้วยความดีใจ เธอสดจดหมายที่พิมพ์เป็นระเบียบ ในมือลง ก่อนจะมองกระจกตรงหน้า

ทรงผมของเธอบัดนี้ถูกซอยสั้นเข้ากับศีรษะทุยของเธอ ใบหน้าก็แต่งอ่อนๆ ตามแบบที่ช่างแต่งหน้าสอนและเพื่อนร่วมห้องช่วยกันแนะนำ จนออกมางดงาม เธอกัดฟันทุ่มเงินก้อนสุดท้ายไปพบจักษุแพทย์และใช้คอนแทกต์เลนส์แทน เมื่อใบหน้าปราศจากแว่นหนา เธอก็มองเห็นดวงตาคู่โตที่มีขนตาอนยาวเรียงเป็นแถวไปจนถึงปลายที่ตัวตึงแข็งขึ้น

“...ดิฉันชาดากุสุมา รายงานสดจากอีสต์ แลนซิง มลรัฐมิชิแกน...”

เธอทำท่าพูดออกไมโครโฟน ก่อนจะชะงักเข้าไปใกล้กระจกยิ่งขึ้น และกระซิบเบาๆ กับตัวเอง “ฉันหวังว่าคุณริวิชญะจะได้เห็นฉันทางทีวีอย่างที่ฉันบอกไว้นะคะ”

...บัดนี้เธอรู้แล้วว่า ริวิชญะแปลว่าลูกชายแห่งพระอาทิตย์ หลังจากค้นหาในพจนานุกรมสันสกฤตในห้องสมุด...เธอชอบชื่อของเขา แปลกและฟังยิ่งใหญ่ สมตัวเขา

ไม่มีคำตอบจากกระจก ความดีใจทำให้เธอลืมชายหนุ่มไปอีกครึ่ง

เมื่อรีบกดโทรศัพท์ไปยังประเทศไทย พอได้ยินเสียงจากปลายสาย เธอก็
ละล้าละลักบอก

“คุณนายเหรอคะ นี่ธารพุดนะคะ คุณนายขา ธารได้เป็นผู้ประกาศ-
ข่าวแล้วค่ะ!”

๑

เจ็ดปีต่อมา

กรุงเทพมหานคร

ตึกสองชั้นหลังใหญ่ฉาบด้วยสีเหลืองอ่อน หน้าต่างกระจกขนาดใหญ่อยู่ทางซ้ายและขวาของประตูที่มีขนาดใหญ่เกือบเท่าๆ กัน ฝั่งละสองบาน กรอบเหนือหน้าต่างและประตูเป็นรูปโค้งม ช่องลมประดับด้วยกระจกสีเป็นรูปรัศมีพระอาทิตย์ครึ่งดวง สมกับชื่อ “เคหาสน์ดวงตะวัน”

หลังคามุงกระเบื้องสีแดงที่สีจางลงไปตามกาลเวลา ทว่าตัวบ้านได้รับการบูรณะมาแล้วหลายต่อหลายครั้ง ยังคงความงดงามอลังการของบ้านสไตล์ฟลาคติโอไว้เสมอ ไม่ว่าจะแขกไปใครมาก็จะต้องชมแล้วชมเล่า ประกอบกับดอกไม้สีสดสวยนานาพันธุ์ที่ปลูกประดับรอบระเบียงซึ่งมีบันไดหินอ่อนเป็นทางขึ้นจากทั้งสองทางไปสู่ระเบียง ที่ได้รับการดูแลอย่างสม่ำเสมอจากคนสวน ก็ยิ่งเพิ่มความสวยสดใสให้แก่บ้านอายุนับครึ่งศตวรรษหลังนี้ได้ไม่สร้างชา

ชาตาทูสมุมาชั้บรณินิคุเปอ์เข้าไปในโรงจอดรถ แล้วหิ้วกระเป๋าเอกสารที่อัดแน่นไปด้วยข้อมูลสำหรับเขียนข่าวที่ได้รับมอบหมายล่วงหน้ามาหลายสัปดาห์และแลบทอปรุ่นใหม่ล่าสุดขึ้นสะพาย แล้วเดินขึ้นบันไดหินอ่อน เปิดประตูบ้านเข้าไป

“กลับมาแล้วค่า...” ตะโกนบอกสมาชิกในบ้านเสียงหวานว่าสมาชิกอายุน้อยสุดของบ้านกลับบ้านมาแล้ว แต่ไม่มีเสียงใดๆ ตอบมา เธอจึงเดินผ่านประตูไม้แกะสลักบานใหญ่ไปตามกระดานไม้มันปลาบ สายตาสอดส่ายไปรอบๆ แต่ไม่เห็นใครอยู่บนบ้านเลย

“ไปไหนกันหมดน้ำ” เธอพึมพำเมื่อวางกระเป๋าหนักอึ้งลงบนเก้าอี้ไม่รับแขก เดินผ่านห้องอาหารผ่านประตูหลังบ้าน ลงบันไดปูนสองสามชั้นไปยังศาลาริมแม่น้ำเจ้าพระยา แล้วก็ไม่ได้คิดหวังเมื่อเห็นหญิงวัยต้นเจ็ดสิบกำลังอ่านหนังสืออยู่บนศาลา ท่ามกลางไม้ยืนต้นและไม้ดอกไทยส่งกลิ่นหอมกรุ่นต่างจากด้านหน้าซึ่งแต่งเป็นสวนอังกฤษ ด้านหลังเน้นต้นไม้แบบไทยๆ แทน และชาตาทูสมุมาบอกได้คำเดียวว่า “ไม่ว่าสร้อยสะบันงายายของเธอจะอยู่ในอากัปกิริยาไหนก็ดูสง่างามทุกกระเบียดนิ้ว สมกับเป็นผู้ดีทุกประการ

“คุณยายขา...อ่านหนังสือเรื่องอะไรอยู่หรือคะ” ชาตาทูสมุมาเดินเข้าไปกอดยายผู้เป็นที่รัก ออดอ้อนเหมือนลูกแมวตัวเล็กๆ อันเป็นกิริยาที่เธอมักทำมาตั้งแต่เด็กๆ แม้บัดนี้จะตัวสูงใหญ่กว่าท่านแล้วด้วยซ้ำ แต่ก็ยังติดนิสัยอ้อนเหมือนเด็กๆ ไม่มีผิด

“กลับมาแล้วรี” สร้อยสะบันงาจดหนังสือในมือลง มือหนึ่งก็ดึงแว่นตาออก “วันนี้เป็นยังไงบ้างลูก เห็นอ้อยไหม?”

“ไม่เห็นอ้อยหรือคะ สนุกจะตาย”

ผู้อาวุโสหัวเราะเบาๆ งานข่าวสำหรับคนอื่นที่ว่ายุ่งยากวุ่นวาย แต่สำหรับชาตาทูสมุมาแล้ว มักเห็นเป็นเรื่องสนุกสนานบวกตื่นเต้นเสมอ ด้วยเป็นงานที่หญิงสาวรัก ไม่ว่าจะจะมีงานอะไรเข้ามาใหม่ เธอก็จะเปิดรับด้วย

ความยินดี

“อ่านหนังสือเรื่องอะไรอยู่หรือคะ” เธอชะโงกหน้ามองปกหนังสือเล่มหนา

“มหากาพย์มหาภารตะ ยายเคยอ่านเล่มอื่นมาบ้าง แต่เล่มนี้ละเอียดดี”

“อ้อ ค่ะ” ธาดากุสุมาแย้งมุก หนังสือดูหนาไปหน่อยสำหรับเธอที่แม้จะชอบอ่าน แต่เจอเล่มใหญ่ๆ ก็ต้องขอคิติดูก่อน หรือไม่อย่างนั้นก็จะต้องรอจนกว่าจะว่างจริงๆ ถึงจะหยิบมาจากชั้น “แล้วคนอื่นๆ ไปไหนกันหมดล่ะคะวันนี้”

“ตาไปทานเลี้ยงกับเพื่อน วันนี้ยายไม่ค่อยจะมีอารมณ์ไปนั่งคุยดื่มน้ำชากับใคร อยากรู้อยู่เรื่อยๆ ก็เลยนั่งอ่านหนังสืออยู่บ้านดีกว่า ส่วนแม่ของหนู ตอนเช้าจู่ๆ ก็บอกว่าจะไปน้ำหนาว จะได้มีสมาธิปิดต้นฉบับส่วนนำพฤษก์กับน้ำแก่ไปเที่ยวยุโรป หนูก็รู้แล้วนี่”

“จำได้แล้วค่ะ คุณยายก็เลยได้อยู่เรื่อยๆ สมใจ จะไม่เงียบบ๊าทอนธารกลับมาแน่ละ” ธาดากุสุมาหัวเราะเบาๆ เมื่อแต่ละคนมีงานมีการต้องออกจากบ้านกันหมด

“ไม่เป็นไรหรอก ยายก็รอหนูกลับมา จะได้ทานข้าวเย็นด้วยกัน ยายห่วง ไม่อยากให้นั่งอยู่บ้านคนเดียว”

“แหม ธารโตแล้วนะคะคุณยายงามขา ปีหน้าธารก็จะสามสิบอยู่แล้ว ไปเรียนเมืองนอกเมืองนามาก็ตั้งสิบกว่าปี ธารเอาตัวรอดได้หรอกค่ะ แถมนี้ที่บ้านเราเองอีก ไม่เห็นจะมีอะไรน่าห่วง”

สร้อยสะบันงาหัวเราะเบาๆ ก่อนสารภาพ

“เอาเป็นว่า ยายอยากอยู่บ้านกับธารดีไหม อยากอยู่กับหลานเรื่อยๆ กินข้าวกันตามลำพังสองคน”

“คุณตาก็คงจะรู้แน่ๆ ว่าคุณยายขี้เกียจไป”

ผู้อาวุโสหัวเราะอีกครั้ง มีหรือคนเป็นสามี ผู้อยู่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน

มาหลายสิบปีจะไม่รู้ว่าหล่อนคิดอะไรในใจ เพียงแต่มีบางสิ่งบางอย่าง ทำให้หล่อนไม่รู้สึกลึ่กอยากจะทำอะไรในตอนนี้ และอยากอยู่กับ หลานรักมากกว่า

“มาเถอะ ยายให้สายทำของโปรดธารไว้แล้ว ทั้งข้าวเกรียบปากหม้อ เป็นของว่าง ยำถั่วพู และมัสมั่นไก่”

“อ้าว น่าอร่อยจังเลยอะ ดีเหมือนกัน กินส่งท้าย ก่อนจะไปเมืองแขก ไปถึงที่โน่นคงจะได้กินแต่นานกับแกงผัก” ธาดากุสุมาทำตาโตดีใจที่จะได้กิน อาหารอร่อยๆ ก่อนต้องไปเจออาหารที่ไม่คุ้นลิ้นอีกหลายสัปดาห์

“อะไรกัน จะไปไหนอีกคนล่ะนี่”

“พຽงนี้ธารจะไปปรารหมปุระคะ ที่นั่นจะมีพิธีคั้ดตัวพระราชาบุตรเขย ตามประเพณีโบราณโบราณในอีกสามอาทิตย์ข้างหน้า ทางแอลเออยากให้ไป ทำสัฎฐีช่าวนี้เป็นรายการพิเศษ ก็เลยส่งธารไปทำช่าวล่วงหน้าเพื่อเตรียม ข้อมูลสำหรับการเขียนบท ไปสัมภาษณ์ประชาชนที่โน่นเกี่ยวกับพิธีที่ กำลังจะมีขึ้นคะ”

“แล้วจะต้องไปนานเท่าไรกันล่ะนี่”

“ก็วางแพลนไว้ไม่เกินเดือนคะ คงจะราวสามอาทิตย์ ตอนแรก ธารต้องไปดูก่อนคะว่าจะทำงานให้ออกมาเป็นแบบไหน ธารก็เลยจะไป ล่วงหน้าสักสองอาทิตย์คะ แล้วที่มงานถึงจะตามไปชุตติงฎมิประเทศ ก่อนพิธีจะเริ่ม แล้วก็ชุตระหว่างพิธี...ตามนั้นคะ”

“นี่จะไปพຽงนี้แล้ววี่ ทำไมถึงได้ดวณขนาดนั้น ไม่เห็นบอกแม่ บอยายมาก่อนสักคำ”

“ธารเพิ่งตัดสินใจเองคะ พอดีวีซ่าได้มาหลายวันแล้ว คิดว่าถ้า อยากรจะทำรายการให้ดี ก็ควรจะใช้เวลาหาข้อมูลสักหน่อย ก็เลยตัดสินใจ ลางานไปก่อนหนึ่งอาทิตย์ล่วงหน้า พอดีหาฟรีแลนซ์มาดูแลงานทางนี้ แทนได้เร็ว ทางแอลเอเห็นด้วย ก็สนับสนุนให้ไปก่อนคะโดยไม่ต้อง ลางาน”

“เร็วจริง แล้วคราวนี้ไปเสียนานเลย” สร้อยสะบันงาบัน

“แหม ธารเคยไปทำงานนานๆ แบบนี้บ่อยๆ นะคะ”

มือที่เริ่มเหยียวนจับมือหลานสาวบีบเบาๆ สายตาที่ฝ้าฟางตามัวมองไปหน้าของเธอด้วยความรู้สึกไม่สบายใจแปลกๆ ทั้งที่เธอก็พูดถูกว่า ไปทำงานแบบนี้อ่อยๆ แต่ครั้งนี้หล่อนกลับรู้สึกใจสั่นหวิวๆ เหมือนคราวนั้น...วันที่ปัทมาศวรรย์ต้องจากไป... หล่อนรีบสะบัดศีรษะ และเถียงตัวเองในใจว่าครั้งนี้ไม่เหมือนกัน ชาดา กุสุมา กำลังจะไปทำงาน ไม่ใช่หนีไปเพราะปัญหาใหญ่ในชีวิตเหมือนบุตรสาวสักหน่อย

“ไม่ไปไม่ได้หรอกธาร...” หล่อนลอบกลืนน้ำลาย เสียงแผ่วลงด้วยลางสังหรณ์บางอย่าง หญิงสาวที่เติบโตขึ้นในเมืองนอกเมืองนากลับหัวเราะ ไม่รับรู้ถึงความไม่สบายใจของหล่อนแม้แต่น้อย

“ธารจะได้ถูกไล่ออกปะไรคะคุณยาย งานดีๆ แบบนี้จะหาที่ไหนได้อีก ไปสมัครบริษัทฝรั่งอื่นก็ดูถูกคนท้องถิ่นจะตาย สำนักข่าวเปิดใหม่แบบนี้แหละค่ะ ให้โอกาสธารมากกว่าพวกตั่งๆ ระดับโลก ไม่งั้นคงได้แต่ทำงานอยู่เบื้องหลัง”

ชาดา กุสุมาไม่เห็นด้วยกับคำทัดทานของยาย เพราะกว่าจะได้ก้าวขึ้นมาทำงานในตำแหน่ง Correspondent^๑ ในภูมิภาคเอเชียสักแห่งนั้น เธอต้องผ่านความผิดหวังมาครั้งแล้วครั้งเล่า พอมีสำนักข่าวในอเมริกาเปิดขึ้นใหม่ เธอจึงรีบไปสมัครงานเป็น Correspondent ประจำภูมิภาค ซึ่งก็โชคดีเหลือเกินที่สำนักข่าวจีเอ็นเอ็น (GNN: Global News Network) ซึ่งผู้ถือหุ้นใหญ่เงินหนาเป็นถึงเจ้าของบริษัทเงินทุนในแอลเอ ขยายงาน

^๑ Correspondent เป็นตำแหน่งผู้สื่อข่าวภาคสนาม ที่ทำหน้าที่หาข้อมูลข่าว ค้นคว้า และวิเคราะห์ข่าว แทนการรายงานอย่าง Reporter ที่ถือว่าเป็นผู้รายงานข่าวเฉยๆ ดังนั้น สำนักข่าวระดับโลกใหญ่ๆ จะเรียกผู้สื่อข่าวภาคสนามว่า Correspondent เพราะงานที่รับผิดชอบนั้นมีมากกว่า

อย่างรวดเร็วด้วยการเพิ่มฐานในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และเอเชียใต้ ทั้งยังเปิดสำนักงานในกรุงเทพฯ พอเธอย่นไบสมัคร ก็ถูกเรียกสัมภาษณ์ เพราะเป็นคนท้องถิ่นที่พูดภาษาอังกฤษได้ดีเยี่ยม เข้ากับคอนเซ็ปต์ของแอลเอที่ต้องการผู้รอบรู้เกี่ยวกับภูมิภาคนี้อย่างแท้จริง

“แล้วงานใหญ่แบบนี้ ถ้าทำดีๆ ก็จะสร้างชื่อเสียงให้แก่ธารมากกว่ารายงานข่าวน้ำท่วม ไฟไหม้ ประท้วงอีกนะคะ โอกาสมาถึงมือแล้ว ธารต้องรีบคว้าเอาไว้ค่ะ เพราะถือเป็นสัปดาห์รายงานพิเศษหนึ่งชั่วโมงเต็มงานแรกของธารเลย ก่อนหน้านั้นทำแค่ชิ้นเล็กๆ เท่านั้นนะคะคุณยายขา...”

ธาดากุสุมา มองเห็นความไม่สบายใจของยาย แต่ก็คงเป็นธรรมชาติของผู้สูงวัยที่ไม่ชอบให้หลานสาวไปตะลอนในดินแดนไม่คุ้นเคยตามลำพังเป็นเวลาแรมเดือน แต่เธอก็คิดว่า ถ้าต้องการจะได้ข้อมูลในเชิงลึกและน่าสนใจจริงๆ ผู้บริโภคข่าวมักจะชอบข่าวแบบเจาะลึกมากกว่าแค่ถ่ายทำพิธีคัดเลือกพระราชบุตรเขยตั้งแต่ต้นจนจบ อาจจะน่าเบื่อเกินไปสำหรับผู้ชมด้วยซ้ำ ที่ไม่เคยทราบพื้นฐานเกี่ยวกับประเทศนั้นมาก่อน

ยายของเธอเ้ม้มปาก...ก่อนจะพยักหน้า

“ยายเข้าใจ แต่จะไม่ให้ตากล้องติดตามไปอีกสักคนรี จะได้ทำงานด้วยกัน”

“งานช่วงแรกเป็นการหาข้อมูลค่ะ ตากล้องของธารติดตามที่กัมพูชา ธารก็เลยตัดสินใจไปก่อน เพื่อรวบรวมข้อมูลล่วงหน้า หรือพูดง่าย ๆ ว่าไปเที่ยวดูสถานที่ เวลาพวกเขาตามไปจะได้เริ่มต้นทำงานเลยคะ”

“ถ้าฉัน สัญญากับยายได้ไหมว่าจะหมั่นโทร. มหายาย”

“ได้เลยคะ ธารจะโทร. มาให้บ่อยที่สุดเท่าที่จะทำได้”

“แล้วนี่แม่ของเราู้หรือยังว่าลูกจะไปประเทศอะไรเนี่ย...”

ธาดากุสุมา ย่นจมูกก้อกรอบ

“แม่ไม่สนหรอกค่ะว่าธารจะไปไหน”

เป็นที่รู้กันว่าเธอกับมารดาผู้เป็นหม่อมราชวงศ์และราชินิกุลคนเดียว

ภายในบ้านไม่ค่อยจะลงรอยกันมากนัก เรียกว่าความคิดเห็นไม่ค่อยตรงกันมาตั้งแต่ไหนแต่ไร พุดจากกันไม่กี่คำก็จะทะเลาะกันตายแล้ว ซึ่งเธอรู้ว่าปัญหานั้นมันก่อรากเหง้ามาตั้งแต่เริ่มรู้ความ เมื่อเธอไม่เคยเห็นบิดามาตั้งแต่เด็ก ทุกคนในบ้านทราบแต่เพียงว่า หลังวิกฤตการณ์ในชีวิตของท่านผ่านพ้น ท่านก็กลับบ้านมาพร้อมกับอาการแพ้ท้อง ทว่าไม่เคยเอ่ยถึงชายผู้นั้นแม้แต่ครั้งเดียว

“แม่สนแต่เรื่องของตัวเองเท่านั้นแหละค่ะ”

“อะไรกัน ทำไมถึงพูดว่าแม่เราแบบนี้” สร้อยสะบันงาตั้ง “มีแม่คนไหนไม่รักลูก ธารก็ควรจะเข้าใจแม่บ้าง ชีวิตของคนเราแต่ละคน ต่างก็มีเหตุผลให้ต้องเลือกเส้นทางของตัวเอง ถึงเวลาธารก็อาจจะต้องเลือกเส้นทางที่คิดว่าเหมาะสมที่สุดสำหรับตัวเอง แต่อาจจะไม่ถูกต้องในสายตาของคนอื่นก็ได้ ใครจะไปรู้”

“ค่ะคุณยาย” เธอตอบเสียงอ่อย เพราะถูกยายตำหนิมาหลายครั้งแล้วเมื่อเปลอพูดความในใจออกไป ดังนั้น หากอยากจะทำให้บ้านสงบสุข เธอก็ควรจะเงียบเสีย และให้เกียรติยอมรับการตัดสินใจของสมาชิกทุกคนด้วยความเคารพในสิทธิส่วนบุคคล อย่างเช่นที่ยายของเธอทำมาตลอดระยะเวลาหลายสิบปี

“แม่ของธารก็มีเหตุผลของเธอ และที่เธอไม่เคยเอ่ยถึงพ่อของธาร ก็ต้องมีเหตุ ยายอยากให้ธารคิดเสียว่า ธารได้เติบโตใหญ่มาในบ้านที่เต็มไปด้วยความรัก ถึงธารจะไม่มีพ่อ ตากับน้าพฤษภก็มอบความรักให้ธาร ทดแทนอย่างเต็มที่”

“ธารขอโทษค่ะคุณยาย” เธอยกมือไหว้ รู้สึกเสียใจที่ทำให้ยายต้องผิดหวัง “ต่อไปธารจะไม่พูดเรื่องนี้อีกค่ะ”

“ดีจ๊ะ เออละ ฟ้าเริ่มมืดแล้ว ขึ้นไปกินข้าวกินปลากันดีกว่า เตี่ยวจะต้องเก็บเสื้อผ้าข้าวของอีก” สร้อยสะบันงากระตุ้นหลานสาว

“ไม่มีของอะไรต้องเก็บมากหรอกค่ะคุณยาย พวกเสื้อผ้าสำหรับ

ถ่ายทำในพิธีแค่ชุดเดียว”

“อ๊วย น่าปวดหัวจริงๆ ทำตัวซะแบบนี้ เมื่อไหร่จะมีผู้ชายสนใจ หลานยายละนี่ ทำตัวอย่างกะทอมบอย ออกที่วงทีวีก็ไม่มีรู้จักแต่งหน้า แต่งตาให้สวยๆ”

“แหม ยายงามจำ สมัยนี้ผู้สื่อข่าวภาคสนามจะต้องลุยๆ ลีจ๊ะ ถึงจะสมจริง ขึ้นไปทำข่าวน้ำท่วม ไล่สูทกับรองเท้าสั้นสูง คนจะได้หัวเราะ ตาย นอกจากจะทำข่าวในเมือง ในงานพิธี ธารก็แต่งตัวสวยๆ ได้เหมือนกัน” เธอบอกด้วยความมั่นใจ หลังจากมีประสบการณ์ทำงานในสายงานนี้ มาหลายปี ก็รู้วิธีดูแลตัวเองให้สวยงาม รู้จักปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ ได้อย่างรวดเร็วและเหมาะสม

“เอาเถอะจ๊ะ มัวแต่ทำงานแบบนี้ ยังไงก็ไม่มีเวลาสนใจเรื่องพง เรื่องแฟนอย่างใครเขาหรอก ยายทำใจมานานแล้วละว่าชาตินี้หนูจะไม่แต่งงาน ยายก็ไม่แปลกใจหรอก”

เธอรู้ว่ายายพูดประชดเข้าให้ และไม่ใช้ครั้งแรกที่เจอ จึงหัวเราะ กลบเกลื่อนเสีย แล้วจูงยายเดินกลับขึ้นบ้านอย่างอารมณ์ดี

คำคั้นนั้นธาดาถูกสุมาตราจเช็คเอกสารการเดินทาง ทางกาออก วิชาให้อย่างรวดเร็วเมื่อทราบว่าเธอเป็นนักข่าวที่จะเดินทางไปทำข่าวพิธี มงคลของเจ้าหญิงลารันยา พิธีที่มีชื่อเรียกอย่างเป็นทางการยาวเหยียด แต่นิยมเรียกกันสั้นๆ ว่า ‘ภราทมคานนา’ ในภาษาสันสกฤต แปลง่ายๆ ว่า ‘พระพรหมเสีงทาย’ เธอรู้โดยไม่ต้องเสียเวลาคาดเดาว่า คงจะหมายถึง การเสีงทายเลือกราชบุตรเขย โดยในพิธีกรรมจะต้องเกี่ยวข้องกับเทพ ผู้เป็นที่เคารพสูงสุดของประเทศ

เอกสารอื่นที่เธอต้องเตรียมไป คือหนังสือคู่มือท่องเที่ยวที่ซื้อมาได้ จากร้าน เป็นข้อมูลทั่วไปของประเทศ ภูมิประเทศ ภูมิอากาศ และสถานที่ท่องเที่ยว เนื่องจากความไม่สะดวกสบายในการคมนาคมเพราะประเทศ

ตั้งอยู่บนภูเขาสูง จึงมีนักเดินทางที่ชอบผจญภัยหรือชอบธรรมชาติที่สวยงามอย่างแท้จริงเท่านั้นที่มักจะไปเที่ยวในดินแดนอันลึกลับ ชุกตัวอยู่ในหุบเขาหิมาลัย แต่มีอารยธรรมอันเก่าแก่นับพันๆ ปีไม่น้อยหน้าอินเดีย ซึ่งแท้จริงแล้ว กราห์มปุระก็ถือเป็นส่วนหนึ่งของอารยธรรมอินเดียมาแต่โบราณ ไบรอน จนกระทั่งหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ประเทศเล็กประเทศน้อยก็ก่อกำเนิดขึ้น กราห์มปุระมีเทือกเขาเป็นพรมแดนธรรมชาติ แยกตัวมาจากอินเดียเนื่องจากมีวัฒนธรรม ศาสนา และภาษาเป็นของตนเอง ทั้งมีผู้นำกลุ่มที่เข้มแข็ง เผลียวฉลาดด้วยการทำข้อตกลงกับอังกฤษและอินเดียได้ลงตัว จึงไม่เคยตกเป็นเมืองขึ้นของใครนับแต่ก่อตั้งเป็นประเทศขึ้นมา

พิธีกราห์มคานนาก็เป็นพิธีกรรมหนึ่งที่เก่าแก่ที่สุดอันสืบทอดกันมาตั้งแต่โบราณกาล เป็นที่รู้กันว่า เมื่อใดก็ตามที่มหाराชาแห่งกราห์มปุระปราศจากโอรสสืบทอดราชบัลลังก์ จำต้องคัดเลือกพระราชบุตรเขยจากเชื้อพระวงศ์ที่มีความสามารถในการบริหารบ้านเมืองขึ้นมาหลายคน และต้องผ่านขั้นตอนทดสอบหลายสิ่งหลายอย่าง กระทั่งผ่านเข้ารอบสุดท้ายจำนวนสามคน ที่จะต้องให้พระพรหมเป็นผู้เลือกผ่านเจ้าหญิงลารันยาในวันสำคัญ

ธาตาสุมาลิกเอกสารหน้าต่อไป เป็นรายงานที่ได้รับมาจากประเทศกราห์มปุระ ซึ่งเวลานี้พวกเขาได้ว่าที่ราชบุตรเขยทั้งสามแล้ว แต่ละคนมีความสามารถแตกต่างกันไป บุคคลแรกที่ผ่านการคัดเลือกจากสำนักพระราชวังคือ พันตำรวจเอก วัชฌ สุวีระยา จากสายงานตำรวจที่สร้างผลงานอันโดดเด่นตลอดหลายปีที่ผ่านมา คนที่สองมาจากกระทรวงยุติธรรมชื่อ ภิมา และจากทหาร พลเอกการ์น แต่ละคนต่างถือเป็นราชินิกุลจากมหाराชาในอดีต แต่ไม่มีสายเลือดใกล้เคียงจนถึงกับเป็นอันตรายต่อผู้สืบทอดราชสมบัติในรัชสมัยหน้า แน่نونว่า พวกเขาจะต้องผ่านการตรวจร่างกายมาเรียบร้อยแล้วจะสามารถจะมอบโอรสและธิดาให้แก่

องค์ราชินีในอนาคต มิเช่นนั้นก็จะต้องถูกตัดชื้อออกตั้งแต่รอบแรกๆ

เธอพลิกรูปแรกขึ้นมา ความทรงจำในเลี้ยวหนึ่งผุดขึ้นในสมอง นายตำรวจหนุ่มแห่งภราห์มปุระในตอนนั้น กลับกลายเป็นว่าที่พระราชบุตรเขย ตัวเก็งที่ประชาชนคาดหวัง แต่กระนั้น ทุกสิ่งก็จะต้องขึ้นอยู่กับโชคของเขาในพิธีเสีงทาย

เขาดูภูมิฐานยิ่งขึ้นกว่าเจ็ดปีที่แล้ว อายุแค่สามสิบสามปีเท่านั้น ก็เลื่อนตำแหน่งขึ้นเป็นหัวหน้าหน่วยข่าวกรองของกรมตำรวจแล้ว สมกับที่ได้มาฝึกงานกับเอฟบีไอเมื่อหลายปีก่อน

พอหวนนึกถึงเหตุการณ์วันนั้น ช่างนับว่าเธอได้รับเกียรติอย่างสูงที่เขาเลือกมานั่งร่วมโต๊ะกับเธอ หากวันหน้าเขาได้เป็นมหाराชาแห่งภราห์มปุระ ต้องถือว่าเธอเคยได้เข้าเฝ้าล่องหน้าตั้งแต่หลายปีก่อนแล้ว

...เขาจะรู้ไหมนะว่า...คำพูดและสายตาคันแน่วแน่ของเขา คือแรงใจสำคัญให้เธอมุ่งมั่นทำงานและเรียนฝึกออกเสียงให้เทียบเท่ากับคนพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่

หลังจากพบกับเขาในวันนั้น เธอก็เริ่มต้นทำงานกับสำนักข่าวท้องถิ่น เธอเรียนจบปริญญาโทโดยได้รับทุนต่อเนื่องอีกส่วนหนึ่ง และเงินจากการทำงานเองอีกส่วนหนึ่ง เป็นประสบการณ์ที่ทำให้เธอได้งานมั่นคงในเวลาสั้นๆ จึงนับว่าประเทศภราห์มปุระมีบุญคุณต่อเธออย่างใหญ่หลวง การทำงานในครั้งนี้นับว่าเป็นการตอบแทนผู้มีบุญคุณ เธอจะทำงานนี้อย่างสุดฝีมือ เพื่อจะได้ป่าวประกาศให้ชาวโลกได้รับรู้ว่า ประเทศภราห์มปุระนั้นมีประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่ยิ่งใหญ่แค่ไหน

ธาตากรุณาถนอใจเบาๆ เมื่อมองรูปชายตรงหน้าเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะพลิกหน้าถัดไป...อย่างเลื่อนลอย ไปภราห์มปุระครั้งนี้ เธอคงไม่มีโอกาสจะได้พบพันตำรวจเอกรวิษณุอีกเป็นแน่แท้ นอกจากในงานพิธี ซึ่งเขาคงไม่มีเวลาแม้แต่จะเหลียวแลมาทางกลุ่มผู้สื่อข่าวที่แทบจะไม่มี ความสำคัญ ป่านนี้เขาคงจะลืมเธอไปแล้ว และคงลืมไปแล้วด้วยซ้ำว่า

เคยให้กำลังใจผู้หญิงในร้านกาแฟคนหนึ่ง จนกระทั่งเธอสามารถก้าวมา ยืนแถวหน้าตัดเทียมกับนักข่าวต่างชาติได้

เธอสลัดศีรษะ ดิ่งสติกลับมาจดจ่อที่งานตรงหน้าเมื่ออ่านประวัติ ย่อของผู้เข้าชิงตำแหน่งคนต่อมา ภิมา จบปริญญาโทด้านกฎหมายจาก ออกซฟอร์ด เข้ารับราชการและเป็นผู้พิพากษาที่ขึ้นชื่อว่าดวงเงินที่สุดและ เด็ดขาดที่สุดของประเทศ คนที่สาม พลเอกการัน นายทหารบกหนุ่ม อายุน้อย จบการศึกษาจากเวสต์พอยต์ ประเทศอเมริกาด้วยคะแนนสูงลิ่ว หลังกลับมารับราชการก็ปรับปรุงระบบเทคโนโลยีของทหารให้ทันสมัย ยิ่งขึ้น และข้อมูลเหล่านี้ทำให้เธอต้องถอนใจออกมาเฮือกใหญ่ เพราะ คุณสมบัติของชายทั้งสามไม่ด้อยไปกว่ากันเลย ทั้งหน้าตาก็หล่อเหลา ทัดเทียมกัน ซึ่งก็ต้องขอขอบคุณที่พระพรหมจะเป็นผู้เลือกพระราชาบุตรเขย เพราะถ้าเธอเป็นเจ้าหญิงลารันยา คงตัดสินใจไม่ถูกว่าจะเลือกใคร เป็นพระสวามีในอนาคต

เอกสารจัดเรียบร้อยแล้ว เธอเลือกเสื้อผ้าสวมใส่สบายสำหรับ ฤดูร้อน แต่ไม่บางมาก เพราะอากาศบนเทือกเขาหิมาลัยนั้นยังคงเย็น สบายในช่วงฤดูนี้ และเธอจะต้องเดินทางไปทั่วประเทศที่มีขนาดเท่ากับ ภาคเหนือของไทย ก็ต้องเลือกเสื้อผ้าที่ทะมัดทะแมง เหมาะสำหรับการเดินทางอย่างสมบุกสมบันหน่อย

เธอเลือกที่จะเดินทางโดยทางรถไฟ อันเป็นหัวใจสำคัญของประเทศ และเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายครอบคลุมไปทั่ว จึงคิดว่าเหมาะที่สุดที่จะได้ ท่องเที่ยวให้ทั่วเป็นระยะเวลาสี่สิบวันระหว่างการเขียนสก็๊ปข่าวก่อน ทีมงานจะตามไปเตรียมพร้อมสามวันก่อนงานพิธี จากนั้นก็จะพักผ่อน หนึ่งวัน แล้วแพ็กข้าวของกลับในวันที่สี่สิบหก

การทำงานครั้งนี้ เปรียบเสมือนการทำงานกึ่งเที่ยว เธอเลือกไป เยี่ยมชมสถาปัตยกรรมเก่าแก่ที่มีหลายแห่งทั่วประเทศ เธอคงจะถ่ายวิดีโอ ภาพเหล่านั้นแล้วตัดต่อใช้ประกอบในสารคดีภายหลัง หากเป็นสถานที่ใกล้

กับพระราชวังในเมืองหลวงซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศ เธอก็จะให้เวลาช่างกล่่งทำงานเองในช่วงเวลาที่เตรียมงานกัน

เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ธาดากุสุมาภีปิดไฟเข้านอนด้วยจิตใจอันปลอดภัยโปร่ง แม้เริ่มต้นจะหลับสบาย หากตอนใกล้รุ่งเธอก็เริ่มฝันประหลาดถึงดอกไม้ที่เคยเห็นที่ไหนมาก่อนในมือของชายที่แต่งกายแปลกๆ ผ้าห่มและผ้าที่พันรอบกายเป็นสีทองเหมือนเทพของฮินดู ทว่าเธอไม่รู้จักว่าเป็นองค์ใดมายืนดอกไม้ให้ แต่พอเธอรับมาแล้ว ท่านก็หายวับไป และรอบกายของเธอก็มีชายหนุ่มเครียวาวห่มผ้าแดงหลายคนในมือถือขวานและดาบฟันเธอจนเลือดอาบท่วมตัว

ธาดากุสุมาสะดุ้งสุดตัว เธอสะดุ้งลุกขึ้นนั่งกลางเตียง แม้ในห้องจะเปิดเครื่องปรับอากาศ เหงื่อก็ไหลโซมกาย ภาพในฝันนั้นช่างเหมือนจริง จนเธอรู้สึกว่าเนื้อหนังหวิวหวิวระจิกขาดเป็นริ้วๆ และมีเลือดไหลออกมาจากบาดแผลราวกับน้ำ

นาฬิกาบอกเวลาเกือบหกโมงเช้า เธอตัดสินใจลุกไปอาบน้ำแต่งกาย เพราะไม่คิดว่าตนจะนอนหลับได้อีกต่อไป จึงเตรียมตัวเก็บข้าวของให้เรียบร้อยเพื่อจะได้เข้าสำนักงานเคลียร์งานให้เสร็จก่อนออกเดินทางในตอนเย็น

พอชนกระเป๋าชิ้นรถมินิคูเปอร์เสร็จ เธอก็เห็นยายเดินลงจากบ้านเพื่อไปตักบาตร จึงเดินไปกอดล่ำลา

“จะไปแล้วหรือะ”

“คะคุณยาย ธารจะไปเคลียร์งานที่ออฟฟิศให้เสร็จก่อนเดินทาง แล้วจะจอดรถไว้ที่ออฟฟิศเลย ให้คนไปส่งสนามบินตอนเย็น คุณยายไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ”

“ถ้าฉันก็ไปตักบาตรกับยายก่อนไป๊ จิตใจจะได้ผ่องใส บุญกุศลจะได้คุ้มครองให้ธารเดินทางไปกลับปลอดภัย”

เธอเห็นว่ายังเชื่ออยู่มาก จึงไม่ปฏิเสธ เดินเคียงคู่ยายไปที่หน้าบ้าน

รอไม่นาน พระสิริรูปก็เดินผ่านมาตรงตามเวลาแทบทุกวัน ยกเว้นวันพระที่อาจจะสายหน่อยเพราะคนตื่นมาตักบาตรกันเยอะกว่าปกติ แต่ยายของเธอทำบุญตักบาตรทุกวัน จึงรู้เวลาที่

ธาดากุสุมาก็มีศรัทธาและคุกเข่ารับพร...จิตใจของเธอรู้สึกผ่อนคลายจากฝันร้ายในตอนเช้าลงมาบ้าง คิดเสียว่าตัวเองกังวลเรื่องการทำงานมากเกินไปจนเก็บเอาไปฝันเป็นตุเป็นตะ พอได้ไหว้พระ อารมณ์จึงค่อยสงบลงมาหน่อย

“จ้ะ ธารไปแล้วนะคะคุณยาย” เธอเข้าไปสวมกอดผู้เป็นยาย แล้วถอยห่าง “คุณยายรักษาสุขภาพด้วยนะคะ ฝากหอมแก้มคุณตาด้วย และฝากคุณยายบอกแม่ด้วยว่าอิกี้สืบทอดวันเจอกันนะ”

“จ้ะ เดินทางปลอดภัย” สร้อยสะบันงาลูบศรัทธาที่ซอຍผมสั้นของหลานสาวและอวยพร “ขอให้คุณพระคุณเจ้าคุ้มครอง อย่าได้เจออุปสรรคใดๆ เลยนะลูก”

“ขอบคุณมากค่ะคุณยาย” ธาดากุสุมาไหว้รับพร ก็มลงหอมแก้มยายของเธออีกครั้งแล้วเดินตัวปลิวไปที่รถ พอขับผ่านยายก็โบกไม้โบกมือสดชื่นแล้วออกประตูบ้านไป โดยไม่รู้เลยว่าเบื้องหลังนั้น สร้อยสะบันงายืนมองด้วยความเป็นห่วงจนกระทั่งรถแล่นหายไปจากสายตา

๒

สนามบินนานาชาติแห่งกรุงภาสวดีในวันนี้ไม่พลุกพล่านมากนัก คงเพราะยังห่างจากวันพิธีสำคัญอยู่เกือบเดือน แต่ก็เห็นว่ายังมีนักท่องเที่ยวผิวขาวเดินกันให้ควัก ด้วยเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่เรียกว่าชาลุย ไม่ว่าจะสภาพภูมิประเทศหรืออากาศแบบไหน คนผิวขาวก็ชอบที่จะบุกตะลุยไปเสียหมด ส่วนนักท่องเที่ยวชาวเอเชียก็คงจะต้องเป็นกลุ่มที่ไม่รักทัวร์สะตวงสบาย จึงจะดูเหมาะกับที่นี่มากกว่า

ธาดาทุสุมาแบกเป้ใบโตขึ้นป่า มองหาประตูทางออกเพื่อจะได้เดินทางไปยังสถานีรถไฟมุ่งหน้าขึ้นเหนือก่อนจะค่อยๆ ลงมาจนถึงเมืองหลวงทางตอนใต้อันมีอากาศอบอุ่นสบาย ถึงได้เรียกชื่อว่าภาสวดี หมายถึงเมืองแห่งพระอาทิตย์ ตั้งอยู่บนยอดเขา ในตอนกลางวันของฤดูร้อนก็จะถูกแดดเผาจนร้อนจัดเลยทีเดียว

เธอยังเดินไม่ถึงประตูทางออกด้วยซ้ำ เมื่อตำรวจกลุ่มหนึ่งเดินมาขวางทางนักท่องเที่ยวเอาไว้ เจ้าของเธอหยุดก็เพราะตำรวจมาขวางตรงหน้าพอดีพอดี แล้วประตูด้านในก็เปิดออกพร้อมกับขบวนหนึ่งเดิน

ออกมา ดูเหมือนคนกลุ่มนั้นจะเป็นบุคคลสำคัญระดับประเทศถึงต้อง
เข้มงวดในการรักษาความปลอดภัยแบบนี้

ชายที่เดินนำหน้าขบวนออกมามีผมสีเทาแซมตรงเหนือหูและ
บางส่วนด้านหน้าเมื่อเจ้าตัวหิวรีบไปด้านหลังที่ตัดเป็นร่องทรงสั้น
อย่างเป็นระเบียบอย่างที่สุด ไม่มีผมสักเส้นกระเด็นหลุดออกมา ทั้ง
ใบหน้า เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย บ่งบอกถึงความสูงศักดิ์ เท่เหนือกว่าคน
รอบข้าง

บุคคลผู้นี้มิใช่มหาราชาหรือนาธิป เพราะเธอจำได้ดีด้วยเคยเห็น
พระบรมฉายาลักษณ์ที่สถานทูตในวันที่ได้รับทุนในวัยเยาว์ เวลาผ่านไป
พระพักตร์ของพระองค์ยังมีได้เปลี่ยนแปลงไปเท่าไรนักเทียบจากเอกสาร
ฉบับล่าสุดที่อยู่ในกระเป๋าเอกสารของเธอ

กระนั้น บุคคลตรงหน้าคงเป็นคนสำคัญไม่น้อย ถึงได้เดินออก
ประตูพิเศษแยกจากผู้โดยสารทั่วไป ทว่าความสนใจทั้งหมดของเธอพุ่งไป
ยังชายที่เดินตามหลังเขา ดวงตาของเธอโตขึ้นมาอีกเท่าตัว เพราะจำ
ได้ดีว่าเขาคือใคร...

และแล้วภาพตรงหน้าก็กลายเป็นภาพสลัวริ่มจาง...เมื่อเขาก้าวยาวๆ
เข้ามาใกล้ โดยสายตาไม่วอกแวกแม้แต่น้อย

เขายังคงเหมือนเดิมทุกประการ...อาจจะดูหล่อเหลายิ่งขึ้นด้วยวัย
ที่เติบโตเป็นหนุ่มเต็มตัว ดวงตาคมกริบของเขามองตรงไปข้างหน้า
ใต้คิ้วหนาสีดำที่เรียงกันอย่างเป็นระเบียบ จมูกของเขาโด่งได้รูปงาม
ริมฝีปากบนหยักโค้งเป็นร่องลึก ริมฝีปากล่างอímจนน่าอิจฉา จนเธอคิดว่า
ถ้าเขาตัดสินใจเลือกอาชีพนายแบบ เขาก็คงไม่แปลกใจ เพราะทั้ง
เรือนร่างหน้าตาเทียบกับนายแบบบนแผ่นภาพโฆษณาตามห้างสรรพสินค้า
ได้สบายๆ

ร่างสูงเพรียวของเขายู่ในชุดสูท คงจะกลับมาจากต่างประเทศ
ก่อนพิธีสำคัญของตนจะเริ่มขึ้นในอีกไม่กี่สัปดาห์เป็นแน่แท้

เธอถอนหายใจเบาๆ เมื่อรู้สึกใจลั่นหวิวๆ อย่างบอกไม่ถูก เหมือนกับกำลังชื่นชมดารารูปหล่อชื่อดังอยู่ก็ไม่ปานทั้งที่ไม่เคยเป็นคนหลงใหลดาราคันไหนมาก่อนเลยด้วยซ้ำ

แต่การขยับตัวแม้แต่เพียงน้อยนิดของเธอทำให้ริษณหันขวับมาทันที สายตาของเขามองเธอเขม็งขณะที่ทำยังไม่หยุดเดินตามผู้นำลัคนิด วินาทีแรก เขาคงรู้สึกคล้ายคล้ายคล่าว่าเคยเห็นเธอที่ไหนมาก่อน ไม่นึกเลยว่าเขายังจะจำเธอได้ ทั้งที่เธอได้ทำเลสิกมา ไม่ได้สวมแว่นตาหนาเหมือนครั้งแรกที่เจอกันแล้ว

เขามองเธอเพียงแวบเดียว วินาทีต่อมา ริษณเฝือกอิมก็เหยียดออกเล็กน้อย พร้อมกับแวตาทื่อ่นโยนลง เพียงเสี้ยววินาทีเท่านั้น เขาก็เดินผ่านเลยไป แต่สายตาของเธอยังมองตามไปจนกระทั่งประตูทางออกปิดลง ตำรวจที่ยืนอยู่ตรงหน้าเดินจากไป ทว่าท่าของเธอก็ยังไม่ยอมขยับ เพราะมัวแต่ถอนใจด้วยความอิจฉาองค์หญิงแห่งภราห์มปุระซึ่งทรงมีโอกาสได้เลือกชายผู้นี้มาเป็นพระสวามีในอนาคต

ฝรั่งที่อยู่ข้างหลังคงไม่คิดว่าจะมีใครมายืนเกาะกะอยู่กลางทาง จึงชนหลังธาดากุสุมาอย่างแรง แรงกระแทกนั้นทำให้เธอตื่นจากภวังค์แล้วรีบหันไปขอโทษขอโพยคนข้างหลัง ก่อนจะคว่ำเป็ดตนเองเดินลือๆ ผ่านประตูทางออกอย่างรวดเร็ว พอไปถึงถนนหน้าสนามบิน ขบวนของริษณก็จากไปเรียบร้อยแล้ว เห็นแต่เพียงแสงไฟวับๆ บนหลังคารถตามหลังลือๆ แค่นี้ก็เท่ากับว่า เส้นทางของเขากับเธอแยกห่างจากกันคนละขั้วอีกครา กว่าจะได้เจอกันอีกครั้งก็คงจะในวันพิธีเป็นแน่

เธอต้องใช้เวลาอีกหลายนาทีกว่าจะปิดริษณออกจากหัวได้ แล้วจึงโบกแท็กซี่หน้าสนามบินมุ่งหน้าไปสถานีรถไฟกลางเมือง เพื่อจะได้เดินทางไปยังเมืองเดวาลิตาทางตอนเหนือ ซึ่งเคยเป็นเมืองหลวงในอดีตกาล จึงมีสถาปัตยกรรมเก่าแก่ที่ประเทศทำนุบำรุงไว้เป็นอย่างดีที่เรียกว่า 'เดวารยา' อันสร้างขึ้นเพื่อบูชาพระพรหม ผู้เป็นเทพที่นับถือ

สูงสุดมาตั้งแต่อดีต

สถานที่แห่งนั้นสร้างด้วยหินแกะสลักลวดลายงดงามอ่อนช้อย อยู่ลึกเข้าไปในป่าและอยู่บนเขาสูง กว่าที่จะเดินเท้าไปถึงต้องใช้เวลาหลาย ชั่วโมง จึงยังไม่มีเป็นที่นิยมท่องเที่ยวกันมากนัก บางคนก็พึงพอใจที่ได้ เยี่ยมชมวัดวาอารามแถวในเมืองมากกว่าจะยอมบุกป่าฝ่าดงปีนเขาขึ้นไป อย่างยากลำบาก แต่สำหรับเธอแล้ว เมื่อมีโอกาสมาถึงที่นี่ ก็ขอแวะไปชม ให้เป็นบุญตาสักครั้ง ถึงจะได้ชื่อว่ามาถึงประเทศภราห์มปุระแล้ว

การเดินทางมาถึงเมืองเดวาลิตาไม่ได้ลำบากยากเย็นสักนิด เธอลง จารถไฟในตอนพลบค่ำและนอนที่โรงแรมในตัวเมืองที่สะอาดสะอาดอัน พอดี เธอโทรศัพท์รายงานตัวกับยายว่ามาถึงที่พักอย่างปลอดภัย ท่าน ก็ค่อยโล่งใจขึ้นมาบ้าง เธอไม่ยอมบอกหรือกว่าพຽນนี้มีโปรแกรมจะไป ที่ไหน หากท่านรู้ว่าเธอตั้งใจจะเดินขึ้นเขาไปตามลำพัง มีหวังได้ข้อร้อง กันยี่ดียวแน่

หลังจากพูดคุยกันพอสมควรแล้ว เธอก็เริ่มต้นเดินเที่ยวในเมือง เล็กๆ แต่บ้านเรือนน่ารัก ประชาชนอบอุ่นเป็นกันเองกับนักท่องเที่ยว มาก ความเจริญที่นี่เรียกว่ามีพอสมควร แต่ไม่มากจนทำลายความเป็น อยู่ดั้งเดิมไปเสียหมด หากเทียบกับเมืองไทย ก็อาจจะเท่ากับเมืองในชนบท ลำหลังกว่าสักสิบปี คล้ายกับชาวบ้านอยากจะอนุรักษ์วัฒนธรรมเก่าๆ ไว้ เมืองจึงมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ชาวบ้านพูดภาษาอังกฤษได้ดีเพราะรัฐบาล สนับสนุนอย่างจริงจัง จนกลายเป็นภาษาที่สองที่ต้องจำเรียนในโรงเรียน ตั้งแต่ชั้นประถม จึงไม่มีปัญหาในการสื่อสารกันแต่อย่างใด

เธอเดินเที่ยวในเมืองและตลาดยามค่ำคืนจนเหนื่อยก็กลับที่พัก หลังอาบน้ำอาบทำเสร็จเรียบร้อยก็เริ่มต้นทำงานด้วยการกรีนนำถึงประเทศ ภราห์มปุระตั้งแต่อดีตกาล เริ่มต้นตั้งแต่หลายพันปีก่อนซึ่งมีอยู่ในบันทึก ประวัติศาสตร์ว่าเป็นส่วนหนึ่งของเส้นทางสายไหมที่เชื่อมระหว่างจีน ผ่านอินเดียยาวไปจดดินแดนในตะวันออกกลาง ภราห์มปุระมีอัญมณี

และเครื่องเทศเป็นสินค้าแลกเปลี่ยนนับแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ทุกวันนี้ ภาราห์มปุระมีเหมืองแร่มรกตที่มีน้ำงามที่สุดแห่งหนึ่งในโลกซึ่งทำรายได้เป็นอันดับหนึ่งของประเทศ และที่เพิ่งค้นพบไม่นานคือผลึกเกลือคริสตัลหิมาลัย (Himalayan Crystal Salt) อันเป็นผลึกเกลือที่มีแร่ธาตุธรรมชาติเจืออยู่ในเนื้อคริสตัลมากมาย รวมไปถึงน้ำแร่จากธรรมชาติที่เป็นส่วนประกอบในร่างกายของมนุษย์ บริษัทเครื่องสำอางระดับโลกได้ศึกษาแล้วว่ามิประโยชน์ต่อร่างกาย จึงทำวิตามินและเครื่องสำอางโดยใช้เป็นส่วนผสมสำคัญ เกลือจึงมีมูลค่าสูงมาก เพราะมีแหล่งผลิตแหล่งใหญ่อยู่เพียงแค่นี้ที่ประเทศ ซึ่งภาราห์มปุระก็ถือเป็นหนึ่งในผู้นำในการส่งออกเกลือชนิดนี้ เพราะถือว่าเป็นแหล่งที่มีคุณภาพที่สุดแห่งหนึ่งในเทือกเขาหิมาลัยน ที่เหลือก็จะโดดเด่นในด้านอุตสาหกรรมสิ่งทอ การเกษตรก็ปลูกเครื่องเทศและข้าวทางตอนใต้เพราะอากาศอบอุ่นกว่า ปัจจุบันมีการปลูกผลไม้เมืองหนาวมากกว่าแต่ก่อนเพราะรัฐบาลส่งเสริม ประชากรเป็นมังสวิวัติเกินครึ่งก่อนประเทศเพราะนับถือศาสนาฮินดู

กว่าจะซัดกลางจนได้บทพูดเริ่มต้นที่ถูกต้องถูกใจ เวลาผ่านไปหลายชั่วโมง มารู้สึกตัวอีกครั้งก็ล่องเข้าไปเกือบห้าทุ่ม จึงตัดสินใจเก็บเอกสารลงกระเป๋ เติรมตัวนอนเพื่อออกแรงสำหรับการผจญภัยในวันรุ่งขึ้น

พอหลับตาลง...สมองอันปลอดโปร่งก็ไหลไปคิดถึงรวิษณุอีกจนได้ ในฐานะหัวหน้าหน่วยข่าวกรอง เขาคงจะงานยุ่งมาก เธอเพิ่งจะอ่านข่าวและทราบมาว่า บุคคลที่เดินนำหน้าเขาในตอนกลางวันนั้นคือบิดาของรวิษณุ ที่ชื่อว่าเวทิก มหาเสนาบดีประจำกระทรวงมหาดไทย ทั้งสองเพิ่งกลับมาจากปารวตฺร ประเทศบ้านใกล้เรือนเคียง ในฐานะตัวแทนพระองค์ มหาราชาหริณดิปถือพระราชสาส์นทูลเชิญกษัตริย์วาสุเทพและพระราชินีร่วมเป็นสักขีพยานในพิธีคัดเลือกพระราชบุตรชายในอีกเกือบสามสัปดาห์ข้างหน้า และที่รวิษณุตามบิดาของเขาไปด้วย อาจจะบอกเป็นนัยว่า รวิษณุ

คือพระราชบุตรเขยในอนาคต ถึงต้องพาไปแนะนำให้รู้จักแขกผู้มีเกียรติของประเทศเอาไว้

ทั้งนี้ เธอไม่ค่อยเชื่อระบบเลี้ยงหายนักรอก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศทางแถบเอเชียที่ยังมีการคอร์รัปชันอยู่มาก แม้กระทั่งลอตเตอรียังมีเลขลือก นับประสาอะไรกับพระราชบุตรเขยจะลือกไม่ได้ แล้ววิธีเลี้ยงหายด้วยการโยนดอกไม้ลงในสระอย่างที่เคยเห็นจากภาพข่าวในสมัยมหาราชาหรินาธิป ก็อาจจะมึ่วิธีจัดการให้ดอกไม้ไปตกตรงหน้าคนที่ถูกลือกไว้ก็เป็นได้ เมื่อการเมืองไม่เคยเป็นเรื่องสะอาดสะอ้านอยู่แล้ว ในฐานะนักข่าว เธอเคยเจอกลยุทธ์เหล่านี้มามากมาย ดังนั้น ในฐานะมหาเสนาบดีประจำกระทรวงใหญ่ เขาก็อาจจะมึ่วิธีให้ลูกชายของเขาได้รับเลือก เพื่ออำนาจในอนาคต

“เฮ้อ! เฮ้อ! เฮ้อ!” เธอโพล่งออกมาเสียงดัง คิดว่าผู้ชายคนนี้มีอิทธิพลกับเธอมากไปเสียแล้วในช่วงสองวันที่ผ่านมา ทั้งที่ไม่เคยคิดถึงเขามากนักหนา พอจะได้มาราหัมปุระก็รู้สึกถึงความทรงจำเกี่ยวกับเขาขึ้นมาทันที

ทั้งนี้ต้องโทษประสบการณ์เกี่ยวกับผู้ชายรูปหล่ออันน้อยนิดของเธอ ตลอดเวลาที่เรียน ก็ไม่เคยสนใจเรื่องแฟน ไม่เคยให้ความสำคัญกับความงามและการแต่งงานตามแฟชั่น เมื่อก้าวเข้าสู่วงการข่าว เธอเรียนรู้จักแฟชั่นยิ่งขึ้นและรู้จักแต่งหน้าให้ตนเองดูดี แต่เวลาอื่น เธอก็ยังชอบแต่งตัวสบายๆ แต่ก็ไม่ละเลยเหมือนแต่ก่อน เพราะต้องระวังภาพพจน์ของตนเองเช่นกัน

พอทำงาน บุคคลรอบข้างก็ไม่ค่อยจะมีใครรูปหล่อดูดีมากสักเท่าไร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเธอมักแอบเอาจริงเอนังเป็นมาตรฐานเปรียบเทียบกับชายหนุ่มคนอื่น ซึ่งเธอได้คำตอบง่ายๆ ว่าไม่มีใครเทียบเขาได้สักคน จนเป็นต้นเหตุให้เธอต้องปราศจากแฟนข้างกายมาจนกระทั่งทุกวันนี้

เธอหัวเราะขำความคิดอันน่าขันของตน เรียกว่าเป็นข้ออ้าง

ของคนที่ไม่อยากจะมีแฟนให้วุ่นวายมากกว่า เพราะทุกวันนี้ก็มีความสุขได้อยู่แล้วกับการทำงานที่ตนรัก เพราะหากมีแฟน แล้วไปด้วยกันไม่ได้ เธออาจจะเดินซ้ารอยมารดา ต้องอุ้มท้องและเลี้ยงลูกตามลำพังให้เป็นที่น่าอับอายขายหน้าวงศ์ตระกูล ที่ผ่านมา แม้ยายของเธอจะไม่เคยพูดอะไรออกมา แต่เธอก็รู้ว่ายายไม่ได้มีความสุขนักหรอก... ดังนั้นสู้ๆอยู่เป็นโสดแบบนี้ดีเสียกว่า ไม่ทำให้ยายต้องมาทุกข์ใจเพราะเธออีกคน

ความอ่อนเพลียจากการเดินทางทำให้ธาตากรุสมุหาลับไปอย่างง่ายดาย ในพื้นคืนนี้กลับกลายเป็นฝันดี เมื่อเธอเห็นตัวเองยืนอยู่ตรงประตูทางออกของสนามบิน แล้ววิษณุก็เดินตรงมาหา...ก่อนจะดึงเธอเข้าสู่อ้อมกอด

ริมฝีปากของเธอกระตุกยิ้มแม้จะอยู่ในนิหิตารมณ...แล้วจิตใต้สำนึกก็แต่งเติมฝันตามชอบใจ...

วิษณุเคาะประตูห้องทำงานของบิดา พอได้ยินเสียงจากด้านใน เขาก็เดินเข้าไป และส่งยิ้มไปส่งหน้า ก่อนนั่งลงที่เก้าอี้หนังราคาแพงตรงหน้าโต๊ะไม้มะฮอกกานีขนาดใหญ่

“งานด่วนต้องสะสางหรือครับพ่อ”

“ไม่หรอก แค่อยากจะตรวจสอบเอกสารอีกครั้งว่าตกหล่นแชกผู้มีเกียรติคนไหนไปบ้าง” เวทีตรวจทานรายชื่อผู้นำประเทศเพื่อนบ้านที่มีสัมพันธ์อันดีต่อกันมาเนิ่นนาน อันเป็นความรับผิดชอบของตน “ดูเรียบร้อยดี แชกสำคัญ เราก็ไปเชิญด้วยตัวเองแล้ว” พุดจบ มหาเสนาบดีก็ปิดสมุดบันทึกลง “ทีนี้ก็เหลือแต่พิธีสำคัญเท่านั้น ว่าแต่แกเถอะ เตรียมพร้อมหรือยังถ้าได้รับตำแหน่งพระราชบุตรเขย”

“ผมพร้อมมาหลายปีแล้วละครับ น่าเสียดายหน่อยตรงที่ท้องค์หญิงลารันยาอายุน้อยไปนิดสำหรับผม เกรงว่าจะพูดกันไม่รู้เรื่อง... เฮ้อ...แต่จะทำยังไงได้ ถ้าต้องการมหาราชที่ดีในอนาคต ก็จะต้องอยู่ในวัยอย่างผม

กับภิมาและการันนี้แหละถึงจะรู้ว่าคนไหนเก่งจริง หรือไม่เก่งจริง ขึ้น
 เลือกเด็ก ๆ ้วยเดียวกันมา ประเทศชาติล่มจมพอดี” เขามายถึงคู่แข่ง
 อีกสองคน

“เรื่องอายุไม่ใช่ปัจจัยสำคัญหรอก อีกหน้อยแต่งงานอยู่กินกันไป
 ก็จะไปปรับตัวเข้าหากันเอง องค์กรหญิงอายุน้อยก็จริง แต่ทรงเหลือฉลาด
 พอว่าดูเธอจะชอบแกมากกว่าอีกสองคนด้วยซ้ำ” เวทีอนุมาจากหลาย
 งานที่บุตรชายได้เข้าเฝ้าพร้อมกับคู่แข่งอีกสองคน “ถ้าแต่งงานกันไป
 พระองค์ก็คงจะมีความสุข นอกจากว่าแกจะมีคนอื่นในใจอยู่แล้ว”

“ผมนะหรือครับ” รัชชัญดาโต ก่อนจะส่ายหน้าพร้อมหัวเราะ
 “ไม่มีหรือครับพ่อ แต่ไหนแต่ไรมา ผมก็ตั้งใจทำงานเพื่อจะเข้าทำงาน
 รับใช้ประเทศชาติบ้านเมือง เรื่องผู้หญิง ผมไม่มีใครเป็นพิเศษหรือครับ
 ที่ผ่านๆ มา ผมก็จัดการเรียบร้อยหมดแล้ว ไม่มีข่าวให้มัวหมอง”

“พ่อไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น เรื่องชื่อเสียงเกี่ยวกับผู้หญิงของแก
 พ่อไม่ห่วงหรอก เพราะไม่นั้นแกจะไม่ผ่านการคัดเลือกในรอบแรกแล้ว
 ด้วยซ้ำ”

“แล้วพ่อห่วงเรื่องอะไรล่ะครับ”

“อืม...ความรักมั่ง” เวทีหัวเราะเบาๆ เหมือนฆ่าความคิดของตนเอง
 เสียมากกว่า “เรื่องไร้สาระ แต่คนหลายคนก็ต้องเจ็บปวดกับมันมามาก
 ต่อมากแล้ว”

“เอ๊ย ถ้าเป็นเรื่องนั้น พ่อก็หายห่วงได้เลยครับ ผมยังไม่เคยรู้สึก
 ไร้สาระอย่างที่พ่อว่าเลย” รัชชัญดาบรองหนักแน่น

“อย่ามีนะดีแล้ว บางครั้งมันสามารถกัดกินหัวใจไปวันละนิด
 บางครั้งมันก็ทำให้คนตายทั้งเป็นได้”

“โอ้โหสิ่กซึ่งจริงๆ ว่าแต่พ่อหมายถึงใครกันล่ะนี่?”

“อย่าสนใจเลย” เวทีโบกไม้โบกมือ “แค่ไม่อยากให้แกต้องเจ็บปวด
 เท่านั้นเอง”

“ครับ” บุตรชายยกไหล่ เมื่อบิดาไม่บอก เขาก็เลิกสนใจ ก่อนจะเอ่ยถึงฐานะที่แหวะมหา “ที่ผมแหวะมาก็เพราะว่ากลางวันผมเจอเด็กคนหนึ่งที่สนามบิน ไม่รู้ว่าพ่อยังส่งคนตามเธออยู่หรือเปล่า”

“เด็กคนไหน?”

“ก็เด็กคนที่พ่อให้ผมไปหาที่มีชิแกนเมื่อหลายปีก่อนไงล่ะครับ ชื่ออะไรนะ...อะไรสักอย่างกุสุมาลนี่แหละ” เขาพยายามคิดตั้งนาน แต่ก็คิดไม่ออก ยกเว้นชื่อพยางค์หลังซึ่งคล้ายคำที่แปลว่าดอกไม้ในภาษาของเขา ก็เลยจำง่ายหน่อย

“อ้อ...ธาดากุสุมา แปลว่าดอกไม้ของพระพรหม”

“ว้าว เก๋จริง เหมือนดอกภราห์มากามาลของเราหรือเปล่าครับ”

บิดาของเขาไม่ตอบทันที กลับหมุนเก้าอี้ไปทางภาพดอกไม้ที่แขวนไว้ติดผนัง ดอกไม้ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของประเทศ และเป็นดอกไม้สำคัญซึ่งใช้ในการเลือกพระราชบุตรชายในอีกไม่กี่วันข้างหน้า

“เหมือนกัน แต่เป็นภาษาไทย ธาดาแปลว่าพระพรหม”

“แล้วตกลง พ่อยังส่งคนตามเธออยู่หรือเปล่าครับ”

“ไม่แล้วละ เธอเรียนจบแล้วนี่ จะต้องตามอีกทำไม” เวทีหันกลับมา

“ที่จริง ก็ไม่น่าจะตามตั้งแต่ตอนเรียนแล้วละครับ” เขาพิมพ์มาคิดว่าเป็นการเสียบประมาณของประเทศไปโดยใช้เหตุ

“ว่าแต่เธอมาถึงแล้วรี” เวทีไม่สนใจคำบ่นของบุตรชาย เพราะได้ยินเรื่องนี้มาแต่ไหนแต่ไร และเขาก็ไม่เคยตอบโต้กระไร นอกจากเปลี่ยนเรื่องอย่างเช่นครั้งนี้

“มาแล้วครับ พ่อคงทราบว่าคุณทำงานให้แก๊สเอ็นเอ็นมาหลายปี ผมเคยเห็นเธอในทีวีหลายครั้ง เคยทำข่าวประท้วงที่เมืองไทยกับสงครามกลางเมืองในพม่า ผมว่าเธอเก่งและกล้าหาญมาก”

เวทีพยักหน้ารับเพียงเล็กน้อย เพราะเขาก็คอยติดตามข่าวนี้เช่นกัน ด้วยความเป็นห่วง

“ผมเห็นเธอที่สนามบิน แบกเป้ไปใหญ่เชียว คงคิดจะเที่ยวก่อน
ทำงานกระมังครับ”

“ก็คงงั้น”

“ผมว่าเธอสวยขึ้นนะครับ”

เวทิตนมองบุตรชายทันที

“ไม่ใช่อย่างนั้นครับพ่อ” เขาริบบอกมือ “คราวก่อนที่ผมเจอ เธอ
ยังใส่แว่นตาหนา มองหน้ามองตาแทบไม่เห็น พอเวลาผ่านไป ได้ออก
กล้องบ่อยขึ้น ผมก็คิดว่าเธอรู้จักแต่งตัวให้ดูดี แว่นตาก็ไม่ได้ใส่แล้ว วันนี้
เห็นใกล้ๆ ขนตายาว ตาโตสวยเชียว หน้าตาก็เก๋ยิ่งเกลา รู้จักแต่งเนื้อ
แต่งตัวแบบนี้ คงจะมีแฟนไปนานแล้วมังครับ”

“เธอยังไม่มีแฟน” เวทิตอก

“ถ้าพ่อรู้ขนาดนี้ แสดงว่าพ่อยังส่งคนไปตามเธออยู่” เขาจับผิตบิตา
ได้ทันที

“ก็นิดหน่อย แต่ไม่ถึงกับมาก แค่อยากรู้ความเป็นไปหลังเรียนจบ
เท่านั้น” มหาเสนาบดีพูดอย่างเป็นงานเป็นการ ดีหน้าเคร่งขรึมเข้าใจ
ให้บุตรชายเกรงใจ

“น่าแปลก สวยแบบนี้ทำไมยังไม่มีแฟน”

“ธรรมดา พ่อว่าเธอกำลังสนุกกับงานกระมัง ผู้หญิงเก่ง มั่นใจ
ในตัวเองสูงมักแต่งกับงาน”

“พ่อพูดอย่างกับรู้จักผู้หญิงสมัยใหม่ดี”

“ก็พอควร แค่อู๋ในประเทศเราก็พอ อัตราเฉลี่ยของผู้หญิงวัยทำงาน
เลือกที่จะเป็นโสตสูงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้หญิงที่ดูแลตัวเองได้ดี”

รวิษณุหัวเราะชอบใจ ข้อมูลของบิตาเชื่อถือได้เสมอ

“เห็นจะจริงครับ เอาละ ผมให้พ่อทำงานต่อดีกว่า แค่วะเข้ามา
บอกข่าวของเธอเท่านั้น อย่าหักโหมนะครับ”

“เดี๋ยวก่อนสิริวิ”

“อะไรหรือครับพ่อ” เสียงของบิดาเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียด วิชาญ ซึ่งกำลังจะขยับลุกขึ้นก็นั่งลงตามเดิม

“ช่วงนี้ได้ข่าวจากกลุ่มวาจินบ้างไหม?”

เขารู้ว่าบิดาหมายถึงกลุ่มวาจิน จานาด้า แปลว่านักรบประชาชน หรือเรียกตัวเองย่อๆ ว่า ‘วาจิน’ ขบวนการเคลื่อนไหวใต้ดินของกลุ่มประชาชนที่ต่อต้านการปกครองแบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ของภราทมปุระ เป็นกลุ่มที่พยายามต่อต้านรัฐบาลของมหाराชามาเน็นนาน ทว่าผ่านไป รุ่งแล้วรุ่งเล่า ก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลงการปกครองได้ เพราะประชาชน ยังเชื่อมั่นในระบบการปกครองแบบเดิม ที่เชื่อว่ามหाराชาเป็นเทวจุติ ถูกเลือกโดยพระพรหม เทพเจ้าที่พวกเขานับถือ เชื่อว่าบุคคลที่พระองค์ เลือก จะมอบความอุดมสมบูรณ์มาให้แก่ประเทศชาติ และปกครอง โดยธรรม

กระนั้นก็ยังมียางกลุ่มต่อต้านอยู่ เมื่อระบอบการปกครองแบบ โบราณไปขัดต่อความเชื่อและผลประโยชน์ของพวกเขาเข้า

“พักนี้เจียบไปครับ ผมก็แปลกใจเหมือนกัน”

“สายของเรายังส่งข่าวมาเรื่อยๆ ใช่มั้ย?”

“ครับ ยังส่งข่าวมาเสมอ แต่ไม่มีอะไรผิดปกติ”

“แล้วข่าวที่ว่าพวกนั้นได้หัวหน้ากลุ่มคนใหม่แล้วละ เห็นจริง แคล่ไหน”

“ผมกำลังตามอยู่ครับ เราหาเบาะแสพวกมันได้ยากมาก คนของผม ส่งไปทางเหนือก็เยอะ แต่หาทางเจาะเข้ากลุ่มไม่ได้เลย พวกมันรักษา ความลับของกลุ่มได้ดีมาก”

“อืม...” เวทีถอนใจเฮือก “ทางเหนือได้เปรียบด้านภูมิประเทศที่เป็น ภูเขาสลับซับซ้อน พวกมันถึงได้ใช้เป็นที่ซ่อนสุมได้ง่าย และพวกมันฉลาด มากกว่าที่เราคิด”

“ถ้าไม่ฉลาด ก็คงจะไม่อยู่ยืนยาวมาจนถึงทุกวันนี้ ไม่อย่างนั้นเราคง

จะถอนรากถอนโคนพวกมันไปจนหมดแล้วละครับ”

“ความไม่พอใจในการปกครองระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ มีอยู่ทุกยุคทุกสมัย โดยเฉพาะในระยะหลัง ประชาชนได้รับการศึกษาสูงขึ้น ทำให้คนคิดว่าตนเองถูกเอาเปรียบจากการปกครองระบอบนี้ หรือคิดว่า ล้าหลัง ไร้ความยุติธรรมในสังคม ก็ทำให้ถูกปลุกปั่นได้ง่าย และถ้ามัน ลูกกลมหนักขึ้น เราจะลำบากถ้าต้องทำสงครามกับประชาชน ไม่เคย มีรัฐบาลไหนเอาชนะได้ นอกเสียจากต้องปราบปรามกันรุนแรง เสียเลือด เสียเนื้อก็คนของเราทั้งนั้น”

รวิษณุถอนใจ ประชาชนนั้นมีพลังเกินกว่าจะมองข้ามได้ อย่าง ประเทศฝรั่งเศส รัสเซียที่ว่ายิ่งใหญ่ เมื่อเจอผู้คนลุกฮือขึ้นต่อต้าน ราชาวงศ์ ก็ถูกปลดชีวิตราวกับใบไม้ร่วง เพราะความคับแค้น ในราชวังมีการจัดงานเลี้ยงหรรษาแทบทุกคืน ในขณะที่ประชาชนอดตายบนท้องถนน จนเป็นเหตุให้ลุกฮือขึ้นมาร่วมพลังกันปฏิวัติ

แต่เขาคิดเสมอว่า รัฐบาลของมหाराชาหรินาธิปไม่เห็นแก่ตัว หรือเอาแต่ประโยชน์ส่วนตนเป็นหลัก ไม่ว่าจะพระองค์จะตัดสินพระทัย สิ่งใดหรือมีพระบรมราชโองการใด ก็เพื่อประโยชน์ของส่วนรวมเป็น สำคัญ ดังนั้นประชาชนส่วนใหญ่จึงมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีภายใต้การ ปกครองของพระองค์ ยกเว้นแต่กลุ่มที่ได้รับการปลุกปั่น เปลี่ยนความคิด ไปเพราะเชื่อว่าระบอบการปกครองที่ทันสมัยจะนำมาซึ่งชีวิตความเป็นอยู่ ที่ดีขึ้นกว่าเดิมเช่นเดียวกับประเทศที่ล้มล้างสถาบันกษัตริย์สำเร็จ แต่ พวกเขาลืมไปแล้วว่า สถานการณ์ของภราท่มุประกับประเทศในยุโรป ในอดีตนั้นแตกต่างกัน ประชาชนที่นี่ไม่ถูกกดขี่ข่มเหง กลับได้รับการดูแล เอาใจใส่อย่างทั่วถึง และกินดีอยู่ดี ความเชื่อของกลุ่มวาจินจึงไม่ได้รับ การยอมรับ ความต้องการของพวกนั้นจึงยังคงห่างไกลจากความเป็นจริงนัก

แต่ในฐานะหัวหน้าหน่วยข่าวกรอง เขาก็ไม่เคยประมาท ทั้ง

กรมตำรวจและกองทัพต่างก็จับตามองการเคลื่อนไหวของกลุ่มวาจินอย่างใกล้ชิด เพียงแต่ระยะหลังนี้เขาไม่ได้ข่าวการเคลื่อนไหวใดๆ เลย

“องค์หญิงฯ ไม่โปรดจะให้เกิดสงครามกลางเมืองขึ้น เพราะไม่ว่าจะรบกันอย่างไร คนเสียเลือดเสียเนื้อก็คนในชาติเราทั้งนั้น แกกัต้องระวังตัวให้ดีเช่นกัน ในอนาคต หากได้เป็นมหาราชแล้ว จะต้องคำนึงถึงความเป็นอยู่ของประชาชนให้มาก ถ้าพวกเขาอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุข ภายใต้การปกครองของแก การปฏิวัติก็จะไม่เกิดขึ้น แต่หากพวกเขาไม่พอใจขึ้นมาเมื่อไหร่ เมื่อนั้นแหละที่แกจะต้องรับศึกหนัก จากเหง้าของปัญหามันก็มีอยู่เพียงแค่นี้ ความเป็นอยู่ของประชาชนคือสิ่งที่องค์หญิงฯ ทรงคำนึงถึงเป็นอันดับแรกเสมอ”

“ครับพ่อ ผมจะจำไว้ครับ...แต่จริงๆ แล้ว ผมอดคิดไม่ได้ว่า บางทีภีมาอาจจะเหมาะสมกับตำแหน่งมหาราชามากกว่าผม เพราะเขาเข้าใจฝ่ายพลเรือนดีกว่าผมเสียอีก”

“เราเคยคุยกันเรื่องนี้แล้ว” เวทีดึงเรียบๆ “เราเชื่อในพระพรหมที่ลิขิตชีวิตของพวกเรา ดังนั้น หากพระพรหมตัดสินพระทัยว่าแกเป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุด ในวันนั้น ดอกไม้ก็จะตกลงตรงหน้าแก แต่ถ้าแกไม่เหมาะสม พระองค์ก็จะทรงเลือกคนอื่นแทน”

“ครับพ่อ” รัชฌ์พึมพำรับ เพราะเข้าใจขั้นตอนที่บิดาเอ่ยถึงเช่นกัน ในประเทศที่ยังคงมีความเชื่อในเทพเจ้า การตัดสินใจสูงสุดก็ยังคงขึ้นอยู่กับ การเสี่ยงทาย สิ่งที่พวกเขาทำได้ดีที่สุดก็คือ คัดเลือกบุคคลที่เหมาะสมที่สุดขึ้นมาให้พระองค์คัดเลือกเท่านั้น

เพียงแต่เขาคิดว่า ภีมาคือผู้ที่เก่งกาจ เชี่ยวชาญด้านกฎหมาย เป็นผู้ที่มีความตั้งใจเข้มแข็ง หัวหาญ และยังแฝงด้วยความอ่อนโยนละเมียดละไม เป็นสิ่งเดียวที่เขาคิดว่าตนเองขาดไป ที่เขารู้จักภีมาดีก็เพราะทั้งสองเคยเป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เด็ก จะแยกห่างกันไปก็ครั้งเลือกเรียนสาขาต่างกัน หากเปรียบเทียบกับตัวเองกับภีมาแล้ว รัชฌ์คิดว่า เขา

มีคุณสมบัติบางอย่างที่เทียบกับเพื่อนไม่ได้

“เออะ อย่าลืมนับตามองการเคลื่อนไหวของกลุ่มวาจันให้ดี ยิ่งใกล้พิธีกรรมคานนาเข้ามาแล้ว พ่อก็ไม่อยากให้เกิดปัญหา”

“ครับพ่อ ผมจะส่งกำลังไปสอดส่องเมืองทางเหนือมากขึ้นเป็นสองเท่าครับ”

“ดี เออะ ไปนอนเถอะ พ่อทำงานเสร็จแล้ว พรุ่งนี้จะได้เข้ากราบบังคมทูลองค์ทริศนา แต่เช้า”

“ครับพ่อ ถ้างั้นราตรีสวัสดิ์ครับ” รัชชัญกลับห้องพักของตนเอง ในคฤหาสน์หลังงามบนเนินเขาทางตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองภาสวาท อันเป็นที่พำนักของครอบครัวสุวัระยามาหลายชั่วคน ตึกโบราณหลังใหญ่ มีจำนวนห้องนอนนับยี่สิบห้อง ทว่ามีสมาชิกของบ้านอยู่แค่สามคน เพราะบิดากับมารดาของเขามีบุตรได้เพียงคนเดียวก็คือเขา ดังนั้นระหว่างทางเดินกลับห้อง รอบตัวของเขากำลังเงยส่งดและเป็นเช่นนั้นมาตลอดชีวิต จนบางครั้งเขานึกอยากจะมึน่องชาย หรือมีเด็กหัวเราะวิ่งเล่นภายในบ้านบ้าง แต่ความต้องการของเขาคงจะเป็นได้แค่ความฝัน เพราะถ้าเขาถูกคัดเลือกขึ้นเป็นมหาราชองค์ต่อไป สายเลือดของเขาก็จะต้องเติบโตใหญ่ขึ้นในวัง และคฤหาสน์หลังนี้คงจะเงยสูงยิ่งกว่าเดิมเมื่อเหลือเพียงสองชีวิตที่เข้าสู่วัยชรา

กระนั้น บิดาของเขาเคยบอกเสมอว่า...พระพรหมได้ลิขิตมาแล้ว...อะไรจะเกิด เขาก็จะต้องได้แต่ยอมรับเท่านั้น

๓

...นี่แหละหนาเขาถึงเรียกว่าความฝัน...

ธาตากลุ่มมหากึกแก้มตัวเองหลายครั้งหน้ากระจกในตอนเช้า เมื่อตื่นขึ้นมารับรู้ความเป็นจริงว่าเส้นทางของเธอกับวิชฌูไม่มีทางจะมาบรรจบกันได้อีก ที่ได้เจอที่สนามบินก็นับว่าฟลุคมากแล้ว พระพรหมคงรู้ว่าเธอคิดถึง จึงได้บันดาลให้มาเจอกันพอดีแบบนี้ แต่ต่อไปท่านก็จะทรงพรากเขาไปจากอกเธอตลอดชีวิตหลังจากปล่อยให้ฝันหวานว่านอนกอดเขาตลอดทั้งคืน...แต่น่าแปลก ก่อนตื่นในตอนเช้า แทนที่จะฝันว่าถูกรวิชฌูกอดรัด กลับกลายเป็นงูตัวใหญ่พันรอบตัวจนอึดอัดไปหมด เธอเห็นเกล็ดของมันเป็นสีเขียวมรกต งดงามไปทั้งตัว ก่อนจะสะดุ้งตื่นด้วยความไม่เต็มใจ

เธอหัวเราะซ้ำความคิดอันน่าขบขันระหว่างแครงฝันว่าช่างฝันไปได้ไม่รู้จักอายุ และโทษว่าตนเองคงจะหมกมุ่นกับคำพูดของยายมากเกินไปว่าคงไม่มีวันได้แต่งงานเป็นแน่แล้ว ถึงได้ฝันประชดเสียเลย พอเมื่อวานเห็นรวิชฌูก็ตุ้ม่าเป็นของตนเองเสียคืนหนึ่ง เข้มาก็ต้อง

คืนเขากลับไปให้เจ้าหญิงลารันยาเสีย

แต่คนโบราณว่า ผืนเห็นงูจะได้เจอคู่ หรือบางที เธออาจจะมีโอกาสได้เจอคู่กับเขาย่างจริงๆ ก็ได้ ถ้าความฝันไม่ได้เกิดขึ้นเพราะกินอาหารผิดสำแดงเสียก่อนนะ

นักข่าวสาวยังฮัมเพลงอย่างอารมณ์ดีขณะเดินออกจากห้องน้ำเลือกเครื่องแต่งกายรัดกุมสำหรับเดินป่า และเบ้ที่บรรจุก้าวของลำคัมรวมทั้งยัดกระบอกน้ำลงไปข้างเบ้ ไม่ลืมหนังสือท่องเที่ยว กล้องถ่ายรูป และวิดีโอ เธอเดินไปยังท่ารถที่ในหนังสือบอกว่าจะสามารถจ้างไปถึงส่งถึงเชิงเขาได้ เธอต่อรองราคาจนเป็นที่พอใจแล้วก็ขึ้นรถกระบะมุ่งหลังคาคันกลางเก่ากลางใหม่ออกเดินทาง ระหว่างทาง คนขับรถก็ชวนคุย และเสนอที่จะขับมารับอีกรอบในตอนเย็น กะเวลาเธอกลับลงมาให้พอดี

เมื่อเขาไม่บวกราคามากเกินไป เธอก็ตัดสินใจรับข้อเสนอ จะได้ไม่ต้องหารถกลับให้วุ่นวายในตอนเย็น เพราะกว่าจะลงเขามา เธอคงจะเหนื่อยเกินกว่าจะมีอารมณ์มานั่งต่อรองราคาแล้ว ถึงตอนนั้น คนขับรถเรียกมาเท่าไร อาจจะต้องจ่ายๆ ไปจะได้รับกลับไปพักผ่อนที่โรงแรมด้วยซ้ำ

หลังจากตกลงกันเป็นที่เรียบร้อย เขาก็แล่นรถจากไป เธอจึงเดินไปตามเส้นทาง หากก่อนถึงทางขึ้นเขา ก็เห็นศาลาพักสำหรับนักเดินทาง ซึ่งมีร้านขายเครื่องดื่มและอาหารเล็กๆ คิดว่าคงจะมีนักท่องเที่ยวแวะเวียนมาเป็นประจำ มิเช่นนั้นคงจะเปิดร้านขายเช่นนี้ไม่ได้ แต่เธอไม่ต้องกรอาหารและน้ำอีกเพราะเตรียมมาพร้อมแล้ว จึงส่งยิ้มทักทายแล้วเดินผ่านไป มุ่งหน้าขึ้นเขาไปยังเทวสถานบนยอดเขาทันที

ตลอดทางเดินขึ้นเขา สองข้างทางเป็นป่าค่อนข้างสมบูรณ์ มีทางแยกไปน้ำตกสองสามแห่ง ซึ่งเธอคิดว่าจะแวะไปตอนเขากลับ เพราะจุดมุ่งหมายสำคัญคือที่เดวารยา แต่ออกนอกเส้นทางไปเสียก่อน อาจหมดแรงจนเดินไปไม่ถึงยอดเขาก็เป็นได้

โชคดีที่ตลอดเส้นทางเดินขึ้น มีนักท่องเที่ยวผิวขาวคู่หนึ่งเดินนำหน้าเธออยู่ เส้นทางขึ้นเขาจึงไม่เจียบเหงานัก อย่างน้อยก็เห็นผู้คนอยู่ในสายตา เกือบสองชั่วโมงที่เธอเดินโดยไม่หยุดพัก ต้องขอบอกคุณที่ตนเองชอบออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ จึงไม่หมดแรงไปเสียก่อนระหว่างทาง และข้านแข็งแรงก็พาเธอมาถึงยอดเขาในที่สุด

ยิ่งใกล้ถึงยอด ต้นไม้ก็ค่อยๆ ลดจำนวนลง และเป็นทางราบยิ่งขึ้น จนกระทั่งมองเห็นเจดีย์หินแกะสลักขนาดใหญ่ในสายตา เส้นทางสู่เทวาลัยปูด้วยหินชนิดเดียวกันตั้งแต่ก้าวเข้าเขตเทวสถาน ลมหายใจของเธอสะดุดอยู่แค่ลำคอ ลืมความเหน็ดเหนื่อยไปเป็นปลิดทิ้งเมื่อเห็นเจดีย์ขนาดใหญ่ที่ห้อมล้อมด้วยกำแพงหลายชั้นตรงหน้า หินแต่ละก้อนเป็นลักษณะสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ที่นำมาต่อๆ กันสูงขึ้นไป และยังแกะสลัก จลุลวดลายงดงาม มองผาดๆ คล้ายปราสาทหินนครวัดในกัมพูชา แต่ลวดลายแตกต่างกันตามถิ่นกำเนิด แต่ก็มีวัตถุประสงค์ก่อสร้างเพื่อบูชาเทพเจ้าที่ประชาชนในประเทศนับถือเหมือนกัน

เจดีย์ของที่นี่มีลักษณะลดหลั่นกันเป็นชั้นๆ สูงขึ้นไปราวสิบเมตร แต่ละชั้นมีรูปเทวดาประจำอยู่ทุกมุม ชั้นสูงสุดของเจดีย์เป็นหินทรงกลมมีปลายแหลมตรงส่วนยอด บนกำแพงก็แกะสลักลวดลายเกี่ยวกับมหากาพย์รามายณะและเทพเจ้าในศาสนาฮินดูทุกองค์ ที่เคยเห็นในรูปไม่งดงามเท่ากับของจริงที่ได้มาเห็นกับตา จนรู้สึกว่าคุณเกินคุ้มที่ตัดสินใจเดินป่าเดินเขามาหาน เพราะได้ภาพสวยๆ กลับไปทำข่าวสมใจ

ธาดากุสุมาใช้เวลาเดินชมรอบเทวสถานนานกว่าที่คิด เพราะทั้งถ่ายภาพ ถ่ายวิดีโอ ประกอบกับอ่านคำบรรยายจากหนังสือท่องเที่ยวที่ติดตัวมาเทียบกับของจริง เพื่อจะได้ตัดต่อลงไปในสื่อบันทึกข่าว กว่าจะรู้ตัวพระอาทิตย์ก็ลกลงไปทางทิศตะวันตกเกือบครึ่งทางแล้ว ความสวยของเทวาลัยทำให้เธอลืมเวลาไปหมด จึงตัดสินใจนั่งกินขนมปังแห้งๆ ที่ซื้อมาจากตลาดประทังความหิว แล้วตัดสินใจกลับเพื่อจะได้มีเวลาเหลือพอ

จะแวะไปที่เขื่อนน้ำตกได้สักแห่งที่ในหนังสือบอกว่าสวยควรค่าแก่การ
แวะชม

ขากลับเธอจึงเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น ไม่สนใจว่าจะเดินแซงนักท่องเที่ยว
กี่คนต่อกี่คน แล้วเลี้ยวเข้าไปทางน้ำตกที่อยู่กลางทาง ทว่าพล่งเข้า
เส้นทางนั้น เธอก็รู้สึกถึงความโดดเดี่ยวขึ้นมาทันที เพราะรอบตัวเธอไม่มี
นักท่องเที่ยวอยู่เลย ทุกคนคงคิดว่าเย็นแล้ว จึงต้องรีบกลับ ขึ้นช้า
รถโดยสารที่จอดอยู่ตรงเชิงเขาจะหมดเสียก่อน

แต่ไหนๆ ก็มาถึงตรงนี้แล้ว ธาดากุสุมาไม่เสียเวลาคิดมากนัก
เพราะน้ำตกอยู่ห่างออกไปราวหนึ่งกิโลเมตร หากเร่งหน่อยก็น่าจะไปถึง
ในเวลาเย็นสบาย อีกทั้งเส้นทางก็ไม่ได้ชันเหมือนตอนขึ้นเขา จึงเดินสะดวก
หน่อย ทว่ายิ่งเข้าใกล้น้ำตกมากเท่าไร พื้นดินก็เริ่มเฉอะแฉะ และชื้นชื้น
ทุกขณะ กอปรกับอากาศบนเขาก็เริ่มเย็นขึ้นเมื่อพระอาทิตย์ใกล้จะลับ
จึงยิ่งเพิ่มความวังเวงมากขึ้นไปทุกที

ธาดากุสุมากัดฟันเดินไปให้ถึงจุดหมาย แต่พอไปถึงเธอก็ต้อง
ถอนใจออกมา เมื่อมันไม่ได้สวยอย่างที่ในหนังสือพูดลั่นคิด แถมปริมาณ
น้ำที่ตกจากหน้าผาก็น้อยกว่าภาพในหนังสือ จึงจำต้องถ่ายภาพแบบแกนๆ
แล้วรีบมองหาเส้นทางลงไปยังเชิงเขา

ในหนังสือบอกว่า จากน้ำตกแห่งนี้มีเส้นทางลัดลงไปยังเชิงเขาด้วย
ระยะทางสั้นลงเกือบสิบห้านาที หลังจากดูท้องฟ้าที่เริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดง
เข้มมากขึ้นแล้ว ถ้าเธอย่นระยะเวลาไปได้หน่อย ก็จะไปถึงที่นัดหมายก่อน
เวลานัดคนขับรถเล็กน้อย แต่ถ้าย้อนกลับทางเดิม เธอคำนวณคร่าวๆ แล้ว
ว่าอาจจะกลับไปถึงช้ากว่าราวๆ สิบนาที บางทีคนขับรถอาจจะไม่อยู่รอ
แล้วก็เป็นได้

เธอเดินอ้อมไปทางฝั่งตรงข้ามของน้ำตก ตามทิศทางที่เขียนบอก
ไว้ในหนังสือ ก็เห็นเส้นทางที่แคบลงกว่าเดิม และเส้นทางก็ค่อนข้างลาดชัน
แต่เมื่อมันจะทำให้เธอประหยัดเวลาได้ เธอก็ตัดสินใจก้าวลงไปทันที

เส้นทางช่วงแรกยังถือว่าไม่โหดร้ายมากนัก แต่พอเดินไปได้สักพัก ก็เริ่มชันยิ่งขึ้น ต้องไต่ก่อนหिनลงไปหลายช่วง ฟ้าเริ่มมีดลงทำให้เธอ กังวลใจ คอยมองนาฬิกาตลอดเวลา คิดว่าถ้าไม่หลงทางไปเสียก่อน คงจะกลับไปได้ทัน และปลอบใจตนเองว่า เส้นทางนี้จะพาเธอไปถึง จุดหมายปลายทาง

ขณะที่จิตใจยังคงหมกมุ่นอยู่กับเวลาที่ผ่านไปอย่างรวดเร็วและ เส้นทางที่ไม่คุ้นเคย เธอไม่ทันสังเกตว่าบนพื้นมีรอยเท้าใหม่ๆ ของคน จำนวนมากมุ่งหน้าไปทางเดียวกัน จนกระทั่งได้ยินเสียงคนตะโกนโหวก-เหวกเป็นภาษาที่ฟังไม่เข้าใจ เท้าของเธอก็ชะงักไปทันที และมองหาที่มา ของเสียงนั้น แล้วเธอก็เห็นบางอย่างขยับไหวอยู่หลังต้นไม้ตรงทางเดิน ห่างออกไปราวห้าสิบลเมตร เห็นชัดว่ามีกลุ่มคนกำลังยืนล้อมเป็นวงกลม และในมือถือไม้กันทุกคน

วิญญาณนักข่าวเข้าถึงทันที เธอรีบหยิบกล้องถ่ายรูปขึ้นมา แล้ว หลบไปด้านหลังพุ่มไม้ ก่อนจะซูมภาพเข้าไปใกล้ๆ แล้วถ่ายภาพชาย กลุ่มนั้นรุมทำร้ายชายผู้หนึ่งที่นอนพับงายอยู่บนพื้น ทำทางเอาเรื่องเต็มที่

หัวใจของเธอเต้นเสียงดังรัวอยู่ในอก แต่ไหนแต่ไร เวลาทำข่าว เธอยังมีเพื่อนร่วมทาง อย่างน้อยก็ตากล้องคนหนึ่งละ ตะลุยไปด้วยกัน แต่เวลานี้มีเพียงเธอเป็นผู้หญิงคนเดียวอยู่กลางป่า ผู้ชายในกลุ่มมีไม่น้อย กว่าสิบคน ไม่รวมชายที่นอนจมกองเลือดอยู่ตรงนั้น แล้วเธอก็ต้องใจหาย วาบ เมื่อจู่ๆ หนึ่งในชายที่ยืนอยู่ดิ่งปีนออกจากข้างเอน แล้วเล็งไปยัง เขื่อยของเขา และลั่นไกโดยไม่ต้องเสียเวลาคิด เสียงปืนดังก้องไปทั่วป่า เพียงนัดเดียว ร่างที่ตื่นทรนทรายก็หยุดดิ้นไปอย่างชะงักงัน

มือของเธอเย็นเฉียบ หัวใจหยุดเต้นไปหลายวินาที ก่อนจะรีบถ่าย ภาพรวดเร็วๆ กันอย่างรวดเร็วอีกหลายสิบภาพ แล้วรีบซุกตัวลงในพุ่มไม้ ตัวลั่นนังงก เพราะไม่คิดว่าตนจะต้องมาเป็นพยานความชั่วร้ายของ คนกลุ่มหนึ่ง ในประเทศที่ได้ชื่อว่ามีอัตราการเกิดอาชญากรรมน้อย

ติดหนึ่งในสิบของโลก ทว่าวันนี้เธอกลับต้องมาพบเห็นการฆาตกรรมด้วย
 ตาตนเอง

ชายทั้งกลุ่มเดินจากไป พร้อมกับลากร่างเหยื่อตามไปด้วย เลือด
 จากบาดแผลบนศีรษะไหลเประเฉไฉไปบนพื้นดิน แล้วเธอก็เห็นชาย
 สองคนช่วยกันยกศพโยนลงไปที่หน้าผาริมทางเดิน แล้วเดินจากไปเหมือน
 ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ชาตานุสุมายังนั่งตัวสั่นเทาอยู่ตรงนั้นอีกหลายนาที พอเสียง
 ฝีเท้าเงียบไป เธอก็รีบวิ่งออกจากที่ซ่อน ไปยังจุดที่ศพถูกโยนลงไป แล้ว
 ถ่ายรูปหน้าผาอีกหลายรูป และรอบๆ บริเวณ ทั้งรอยเลือดบนพื้น รวมไปถึง
 ถึงจุดที่ชายผู้นั้นถูกยิง

เธอตัดสินใจวิ่งย้อนกลับไปหน้าตักตามเดิม ไม่หวังว่าจะกลับไปถึง
 เขิงเขาช้ากว่ากำหนด เพราะเวลานี้ เธอไม่ต้องการเผชิญหน้ากับกลุ่ม
 อันธพาลนั้น ดีไม่ดีเธอจะถูกเก็บไปด้วยอีกคน จึงเดินกึ่งวิ่งตลอดทาง
 มาจนถึงน้ำตัก พอเส้นทางเรียบขึ้นหน่อย ก็ออกแรงวิ่งสุดชีวิตกลับเข้าสู่
 เส้นทางเดิม แล้ววิ่งเต็มฝีเท้าลงเขา พอถึงก็ต้องถอนใจออกมาเฮือกใหญ่
 เมื่อเห็นคนขับรถตอนเช้าเดินกรออยู่แถวนั้น พอเห็นเธอหน้าตาตื่นลงมา
 ก็ส่งยิ้ม

“ผมนึกว่าคุณกลับไปแล้วเสียอีก ผมคิดว่าอีกห้านาทีถ้ายังไม่เห็น
 คุณ ผมก็จะกลับ”

“ขอโทษค่ะ ะ...รีบไปกันเถอะค่ะ” เธอวิ่งนำหน้าไปที่รถและขึ้นไป
 นั่งรอคนขับรถก่อนด้วยซ้ำ เพราะยังตกใจไม่หายจากภาพอันไม่น่าดูไม่ถึง
 ครึ่งชั่วโมงที่ผ่านมา

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับ คุณเหงื่อแตกพลั่กอย่างกับวิ่งหนีเสือมา”

เธอกลืนน้ำลายเอือกใหญ่ ก่อนจะรีบสั่นหน้า

“ไม่มีอะไรค่ะ รีบกลับเถอะ มะ...มันมืดแล้วนะ”

“ผมมารอคุณตั้งเกือบครึ่งชั่วโมง พอตีถามแม่ค้าเขาบอกว่าคุณ

ยังไม่ลงมา ถึงได้รอ ถ้าผมไม่รอ คุณไม่มีรถกลับเข้าเมืองแน่ เพราะชาวบ้านและคนขับรถประจำทางที่นี้กลับกันหมดแล้ว” คนขับรถเริ่มทวงบุญคุณบวกค่าเวลาที่เสียไป เธอพยักหน้ารับรู้ ดีใจที่เขา รอ จึงเต็มใจอย่างยิ่งที่จะจ่ายเงินเพิ่ม

“ฉันจะจ่ายเงินให้คุณอีกครั้งหนึ่ง ขอขอบคุณมากที่เสียเวลารอ”

เท่านั้นแก้มสีคล้ำๆ ของเขาก็บริษึ้ม

“อ๊วย ไม่เป็นไรหรอกครับ แค่นี้เล็กน้อย ผมหวังคุณหรรอกครับ เห็นว่าเป็นผู้หญิงคนเดียวเดินทางในป่าในเขา พ่อแม่ที่บ้านคงห่วง ผมก็มีลูกสาวเหมือนกันนะครับ”

“อะ ขอขอบคุณมาก” เธอพิมพ์รับด้วยความซาบซึ้งใจ เพราะถ้าเขาไม่รอ เธอก็คงไม่รู้จะทำเช่นไรเหมือนกัน ดังนั้นถ้าเทียบกับเงินที่ต้องจ่ายเพิ่ม ถือว่าคุ้มสุดคุ้มแล้ว

รถกลางเก่ากลางใหม่พาเธอมาถึงในเมืองอย่างปลอดภัย แล้วคนขับรถก็ถามขึ้นอีกครั้ง

“จะให้ผมไปส่งที่ไหนครับ”

เธอซึ่งใจอยู่นาน คิดว่าหลักฐานทั้งหมดอยู่ในเมมโมรีสติ๊กกล้องถ่ายภาพ หากถูกตำรวจยึดไปเป็นของกลาง ภาพที่เธอถ่ายมาทั้งหมดในตอนกลางวันก็จะถูกยึดไปด้วย จึงตัดสินใจกลับที่พักก่อน

“ไปส่งที่โรงแรมเลยอะ” เธอบอก คนขับรถจึงมุ่งหน้าไปยังโรงแรมที่เธอพัก พอได้รับเงินก้อนโต ก็โค้งแล้วโค้งอีกก่อนจะจากไป เธอจึงรีบกลับห้องเพื่อถ่ายข้อมูลลงคอมพิวเตอร์ จากนั้นจึงไปกรณีสถานีตำรวจ

แล้วก็เข้าไปตามที่คาด เมื่อตำรวจยึดเมมโมรีสติ๊กของเธอไว้เป็นของกลาง และสอบถามข้อมูลส่วนตัวของเธออย่างละเอียด ซึ่งเธอก็ให้การไปตามสิ่งที่เห็นและหลักฐานที่ปรากฏในภาพ เกือบหนึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น เธอจึงถูกปล่อยตัวกลับที่พัก

ธาดากุสุมาแวะกินอาหารง่ายๆ ที่ร้านเล็กๆ หน้าโรงแรม แล้วกลับขึ้นนอนอย่างหมดเรี่ยวแรง ยังคิดไม่ออกว่าพรุ่งนี้จะเดินทางไปเที่ยววัดวาอารามในเมืองอีกหรือไม่ เมื่อเหตุการณ์ที่ผ่านมามันทำให้กำลังใจของเธอหดหายไปหมด จนอยากจะแบกเป้กลับบ้านเสียให้รู้แล้วรู้รอดแล้วค่อยตามทีมงานกลับมาในวันพีซีเลย

เธอพยายามปลอบใจตนเองว่า อย่าให้ปัญหานั้นมาก่อความกรำทำงานของเธอได้ เมื่อเวลานี้เธอปลอดภัยแล้ว และยังได้ทำตัวเป็นพลเมืองดีแจ้งความกับตำรวจเรียบร้อย ทุกอย่างก็ต้องปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่บ้านเมืองต่อไป

แม้จะทำได้บ้างแล้ว แต่คำเค้านั้นเธอยังนอนหวาดผวา หลายครั้งที่สะดุ้งตื่นเพียงเพราะได้ยินเสียงฝีเท้าของคนพักชั้นบน หรือแม้แต่เสียงพูดคุยกันนอกห้อง ฟ้ายังไม่สงบ เธอก็ตัดสินใจลุกขึ้นมาแปร่งฟันอาบน้ำ แล้วคว้าเมื่อออกไปจากห้องพัก ไปสู่ชุมชนที่มีผู้คนมากมายรอบข้าง เพราะไม่อย่างหวาดกลัวอยู่ในห้องตามลำพังอีก

ทั้งวันนั้น ธาดากุสุมาไม่มีกะจิตกะใจจะเที่ยวชมความสวยงามของเมืองอีกเลย จิตใจมันหดหู่เกินกว่าจะมองเห็นความงามของเทวสถานในเมือง แม้จะพยายามบอกตัวเองให้ลืม และพุ่งความสนใจทั้งหมดไปยังการถ่ายภาพเมืองและผู้คน หรือแม้แต่กระทั่งขอสัมภาษณ์ชาวบ้านถึงความรู้สึกของพวกเขาเกี่ยวกับพิธีกรรมคานนาที่กำลังจะมาถึงช่วงที่ทำงาน เธอก็ลืมความไม่สบายใจลงไปบ้าง แต่พอวางกล้องลงความไม่สบายใจก็หวนกลับมาอีกครั้ง

เธอคิดว่าจะต้องลืมสิ่งที่เห็นให้ได้ เชื่อว่าเวลาจะช่วยให้เธอรูสึกดีขึ้นในเร็ววัน และตัดสินใจว่าเธอควรจะไปเมืองอื่นเร็วกว่ากำหนด ขึ้นยังอยู่แถวนี้ต่อไป อาจจะมีผลกระทบต่ออารมณ์ของเธออย่างเช่นวันนี้

ดังนั้น เมื่อกลับมาถึงโรงแรม เธอจึงแจ้งเจ้าหน้าที่ที่พรอนต์ว่าจะเช็คเอาต์ในวันรุ่งขึ้น แล้วเดินลากขาขึ้นห้องพักอย่างไม่ค่อยสดชื่นนัก

ผัดกับวันที่มาถึงราวฟ้ากับดิน...และพอเปิดประตูเข้าไป เธอก็ต้องยืน ตกตะลึงอยู่หน้าประตูนั่นเอง เมื่อห้องของเธอถูกรื้อค้นข้าวของกระจุยกระจาย เธอรีบถลาเข้าไป กดโทรศัพท์ไปยังโอเปอเรเตอร์ รายงานสิ่งที่เกิดขึ้น และเรียกผู้จัดการขึ้นมادت่วน ก่อนจะตรวจดูข้าวของ แล้วก็พบว่า คอมพิวเตอร์และข้าวของมีค่าของเธอหายไป โชคดีที่พาสปอร์ต กล้องถ่ายภาพรูปและวิดีโออยู่กับตัวจึงรอดไป

อีกครั้งที่เธอต้องขึ้นโรงพัก ในระยะเวลาห่างกันไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมง ตำรวจผู้น้อยรับแจ้งความอย่างไม่ค่อยใส่ใจกับปัญหาของเธอนัก ซึ่งเธอก็คิดว่าตำรวจคงจะเป็นแบบนี้ทั่วโลก เพราะตำรวจมีจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับทุกข์ของประชาชน จึงมีงานล้นมือ และส่วนใหญ่ก็ต้องวางมรดกให้เครื่องขีมิ ดูเอาจริงเอาจังเข้าไว้

“มีของมีค่าอะไรอีกไหมครับที่สูญหาย”

“ไม่มีแล้วค่ะ พวกกล้องถ่ายรูป กล้องวิดีโอ ฉันเอาติดตัวไป และโชคดีที่ฉันก็อบบีไฟล์ไว้ในแท็บเล็ตไปแล้ว ไม่งั้นฉันคงเสียใจแย่ ภาพบนเดวาร์ยาที่ถ่ายมาเมื่อวานคงจะหายไปพร้อมกับคอมพิวเตอร์” เธอบ่นด้วยความหงุดหงิด เพราะถ้าภาพเหล่านั้นหายไปจริง เธอก็คงไร้กำลังใจที่จะขึ้นไปถ่ายซ้ำอีก ยิ่งได้พบเห็นการฆาตกรรม เธอก็ไม่คิดจะกลับไปที่นี่อีก “แล้วตำรวจได้เบาะแสคนร้ายหรือยังคะ ภาพที่ฉันถ่ายมาชัดขนาดนั้น น่าจะหาตัวคนร้ายได้ไม่ยาก”

“เรากำลังดำเนินการอยู่ครับ บังเอิญผมไม่ใช่ผู้ดูแลคดีนี้ หมวดชาบาลดูแลอยู่” ตำรวจผู้นั้นบอก “เอาละครับ ผมจะรีบจัดการตามหาโจรที่บุกเข้าไปขโมยของในห้องของคุณให้เร็วที่สุด ก่อนที่คุณจะกลับเมืองไทย รายชื่อโรงแรมที่คุณเข้าพักไปจนกว่าจะกลับเมืองไทยผมก็จดไว้เรียบร้อยแล้ว ถ้ามีข่าวคืบหน้า ผมจะฝากข้อความไว้ที่พรอนด์”

“ได้ค่ะ ขอบคุณมากค่ะคุณตำรวจ” เธอถอนใจออกมาเฮือกใหญ่ หงุดหงิดที่ตนต้องมาเจอปัญหาหัวนวาย ทั้งที่เคยเดินทางไปเรื่อยเอ็ด

เจ็ดย่านน้ำแต่ก็ไม่เคยเจอปัญหาแบบนี้สักครั้ง

เธอลุกจากเก้าอี้อย่างรวดเร็วแรง ไม่คิดว่าปัญหาที่เกิดขึ้นติดๆ กันจะทำลายขวัญและกำลังใจให้หมดสภาพได้อย่างง่ายดายเช่นนี้

ร่างบอบบางสูงโปร่งราวกับนางแบบเดินออกประตูโรงพักไป พอลับร่างงาม ร้อยตำรวจตรีซาบาลก็เดินเข้ามาถาม

“เป็นไงบ้าง”

“ก็ไม่มีอะไรครับ เธอแจ้งว่ามีคนคั่นห้องเธอ คอมพิวเตอร์ถูกขโมย แต่เธอบอกว่าไฟล์สำคัญถ่ายเก็บไว้ก่อนแล้ว ก็เลยค่อยยังชั่วหน่อย”

“อ้อ...” ซาบาลผละไปนิด...แต่ยังทำเสียงดังปกติ “ไม่นึกว่าจะมีโจรอาละวาดที่โรงแรม”

“ผมก็ไม่คิดเหมือนกันครับหมวด ทำทางคงจะตามหาไม่ยากหรอก มั้งครับ”

“ไม่มีของสำคัญหายก็ดีแล้ว เพื่อจะตามหาโจรไม่เจอ..” ซาบาลพิมพ์่า เตรียมจะถอยห่าง

“ว่าแต่หมวดมีอะไรหรือเปล่าครับ”

“ไม่มีอะไรหรอก แค่อยากรู้ว่าเธอมีอะไรให้การเพิ่มเติมเกี่ยวกับคดีเมื่อวานหรือเปล่านะ ถ้าไม่มีก็แล้วไป”

“อ้อ ดูเหมือนจะไม่มีอะไรเพิ่มเติมนะครับ นอกจากแจ้งความเรื่องห้องถูกคั่นและของหายเท่านั้นครับ”

“ดีแล้ว ผมจะส่งสายสืบออกไปดูให้เอง ทำงานต่อไปเถอะ”

“ครับหมวด”

อีกฝ่ายแยกตัวไปแล้ว พออยู่ตามลำพังในห้อง เขาก็กดโทรศัพท์มือถือ ปอมมีคนรับสายขึ้นมา เขาก็กระซิบลงไป

“ของยังเก็บไม่หมด กวาดเอาทุกอย่างที่เธอมีมาให้หมด อย่าให้หลักฐานหลุดไปได้แม้แต่ชิ้นเดียว!”

ความกังวลทำให้ชาตาดุกุสุมามานั่งตีหมาแพตรงระเบียบด้านนอกของคอฟฟี่ชอปใต้โรงแรมหลังกลับจากสถานีตำรวจ เธอรู้สึกไม่ปลอดภัยเอาเสียเลย ทั้งที่หลายคนบอกว่าที่นี่เป็นเมืองอันสงบสุข ปราศจากโจรผู้ร้าย เจ้าของโรงแรมก็บอกว่าไม่เคยเกิดเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน และโรงแรมเล็กๆ เป็นอาคารไม้สามชั้นและห้องพักสิบห้าห้องนอนก็ไม่เคยคิดจะติดกล้องวงจรปิดเพราะไม่เคยเจอปัญหา หรือเธอนี้แหละคือตัวปัญหา เพราะแค่สองวันเท่านั้น ก็มีเรื่องเกิดขึ้นมากมายในชีวิต

สายตาของเธอเหม่อมองไปบนท้องถนน ฟ้ามืดลงแล้ว แสงไฟริมทางค่อยๆ สว่างขึ้น เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจ๊กค่อยๆ ลดลงตามเวลาที่ผ่านไป เธอยังนั่งเหม่อลอยอย่างไร้อารมณ์ คิดว่าชาตินี้คงไม่มีโอกาสได้เห็นคอมพิวเตอร์ตัวเดิมของเธออีกแล้ว เพราะตำรวจคงจะไม่มาสนใจเรื่องเล็กๆ แค่นี้

แล้วสายตาของเธอก็หยุดกึกที่ชายผู้หนึ่ง ซึ่งเธอคิดว่าเขามาตั้งอยู่บนเก้าอี้ยาวริมถนนอยู่นาน หลายครั้งที่เขามองมายังเธอ เวลาผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง รถประจำทางก็ผ่านไปหลายคัน เขาก็ยังไม่จากไป...

ด้วยความที่เคยดูภาพยนตร์สืบสวนสอบสวนมาก เธอตัดสินใจเดินเข้ามาด้านในคอฟฟี่ชอป และหลบที่เสาด้านใน ก่อนจะชะเง้อออกไปมองชายผู้นั้น แล้วหัวใจเธอก็กระตุกสูบ เมื่อเห็นชายยึดคอมองหาเธอ เมื่อไม่เห็นเธอนั่งที่เดิม เขาก็ลุกขึ้นยึดตัวมองเข้ามาด้านใน

ชาตาดุกุสุมาใจเต้นโครมคราม รื้อนร่นจ่ายเงินและวิ่งขึ้นบันไดไปที่ห้อง แล้วลงกลอนแน่นหนา ก่อนจะค่อยๆ เดินมาที่หน้าต่างแหวกม่านออกเพียงเล็กน้อยเพื่อมองไปยังถนน บนเก้าอี้ยาวว่างเปล่า เธอค่อยโล่งใจขึ้นมาหน่อย แต่เพื่อความมั่นใจ เธอจึงกวาดสายตาไปรอบๆ อีกครั้ง แต่แล้วเธอก็ตัวชาวบ...เมื่อเห็นชายคนนั้นเดินเข้ามาใกล้โรงแรมอีก และกำลังเผยหน้ามองขึ้นมาบนห้องของเธอ

เธอก้าวถอยหลังโดยอัตโนมัติ...ก่อนจะสะดุดนั่งลงบนเตียงเพราะ

ไว้เร็วแรงจะยืนต่อไปไหว สมองหมุนตัวด้วยความสับสนว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นกับเธอแน่ หรือเธอเดินไปสะดุดปัญหาอะไรเข้าให้แล้ว ถึงได้มีคนสะกดรอยตาม...หรือเป็นเพราะเหตุการณ์ฆาตกรรมในวันก่อน แล้วคอมพิวเทอร์ก็ถูกขโมยไปเพราะคิดว่าเธอเก็บภาพไว้ในั้น และพวกมันอาจจะคิดว่า เธออาจจะเก็บภาพไว้ที่อื่นอีก...หรือบางที พวกมันอาจต้องการปิดปากเธอ เพื่อจะได้ไม่หลงเหลือพยานไปชี้ตัว

ความหวาดกลัวจู่โจมหัวใจ...เธอไม่รู้ว่าจะทำอะไรต่อไปดี จึงจะหนีไปให้พ้นจากที่นี่ได้ ก่อนอื่น เธอรีบเก็บทัมป์ไดรฟ์ใส่กระเป๋าทางเกง ยืน คิดว่าคืนนี้จะนอนทั้งชุดนี้แหละ พอเช้าขึ้นมา เธอก็จะแบกเป้หนีเข้าภูาสวาทิ แล้วจับเครื่องบินเที่ยวแรกกลับกรุงเทพฯ ยกเลิกโปรแกรมเที่ยวที่นี่ไปเสีย ส่วนเรื่องงานค่อยว่ากันอีกที

คืนนั้นธาดากุสุมาตรวจล็อกกลอนประตูแน่นหนา มั่นใจว่าไม่มีช่องให้ขโมยเข้ามาได้แน่ แล้วจึงล้มตัวลงนอนบนเตียง หากดวงตายังลืมโพลงคอยกวาดไปรอบๆ ห้องแทบตลอดเวลา ใครจะว่าเธอบ้าก็ตามแต่ เธอไม่ยอมประมาท เก็บกระเป๋าเดินทางไว้แล้วส่วนหนึ่ง และเป้สำหรับติดตัวใส่เอกสารและข้าวของมีค่าทั้งหมดไว้ในั้น ถ้ามีอะไรไม่ชอบมาพากล ก็จจะคว่ำเป้ใบเล็กหนีไปให้เร็วที่สุด

ยามตึกสงบ เป็ลือกตาของเธอก็เริ่มหริ่ปรือลงทีละน้อยๆ เธอเกือบจะหลับไปแล้วเมื่อได้ยินเสียงบางอย่างที่ระเบียง แม้จะแผ่วเบาแต่ก็ดังก้องในโสตประสาทของเธอ ดวงตาที่เหนื่อยล้า หายง่วงเป็นปลิดทิ้ง แล้วเธอก็ได้กลิ่นบางอย่างในห้องนอน จู่ๆ ก็รุนแรงขึ้นมา...ทั้งที่ไม่ได้กลิ่นเลยก่อนหน้า แล้วเธอก็เริ่มมีนง...

ธาดากุสุมาไม่เคยคิดฝันเลยว่า ในชีวิตนี้ตนจะต้องมาเจอกับสิ่งที่แปลกประหลาดถึงเพียงนี้ เพราะแค่สูดกลิ่นนั้นเข้าไปไม่กี่วินาที เธอก็เริ่มมีอาการมีนง จนต้องรีบกลับหายใจแล้วหาผ้ามาปิดจมูกไว้ รีบลนลานคลานลงจากเตียง วิ่งไปที่ประตู รีบปลดกลอนมือไม้สิ้นด้วยความกลัว

ว่าจะหนีเอาชีวิตรอดไม่ทันถ้าขึ้นหมดสติอยู่ในห้อง พวกมันคงไม่ไว้ชีวิตเธอแล้ว พอกลอนหลุดออก เธอก็แทบร้องไห้ด้วยความโล่งใจ แล้ววิ่งไม่คิดชีวิตออกไปจากห้องอย่างรวดเร็วที่สุด!

๔

เงินเพียงน้อยนิดที่ติดอยู่ในกระเป๋ากางเกงยีนพาเธอมาถึง
ภาสวดีในบ่ายวันนั้น เธอหลับเป็นตายมาตลอดระยะเวลาบนรถไฟ
สมองมีนงเพราะฤทธิ์ยาที่ถูกพ่นเข้ามาในห้องนอน แม้จะสูดเข้าไป
แค่นิดเดียว แต่ก็ออกฤทธิ์รุนแรง ความตื่นตระหนกทำให้เธอหวาดกลัว
วิ่งหนีเอาตัวรอดโดยไม่คิดชีวิต สติที่ยังคงเหลือพาตัวเองมาถึงสถานีรถไฟ
และเดินทางมาเมืองหลวงของภราห์มปุระโดยไม่ทันได้คิดถึงพาสปอร์ต
และตัวเครื่องบินในเป้ใบเล็กที่เตรียมไว้ตรงหัวเตียงด้วยซ้ำ เมื่อเวลา
จวนตัว เธอก็คิดถึงชีวิตว่าหากเธอเข้าไปเพียงนิดเดียว เธอคงถูกรมยาสลบ
นอนหลับเป็นตายอยู่ในห้อง แล้วทุกอย่างก็จบกันเพียงแค่นั้น

เมื่อมาถึงเมืองหลวง สติของเธอก็เริ่มกลับมา เธอไม่กล้าจะเดินทาง
ไปแจ้งตำรวจอีกเพราะไม่มั่นใจในระบบการทำงานของพวกเขามากแล้ว
แต่เธอจะหันหน้าไปทางไหนล่ะถึงจะพาตัวเองกลับประเทศได้...

บุคคลแรกที่เธอคิดถึงคือ รวิษณุ หัวหน้าหน่วยข่าวกรอง นาย
ตำรวจที่เธอจะไว้เนื้อเชื่อใจได้ และขอให้เขาช่วยส่งเธอกลับประเทศ

แล้วค่อยจ่ายเงินค่าตัวเครื่องบินให้เขาภายหลัง สมองซึ่งยังไม่ค่อยจะทำงานได้ดีนักคิดว่าในฐานะผู้ที่จะขึ้นเป็นมหाराชาในอนาคต ควรจะต้องมีความยุติธรรม และต้องรู้ความเป็นไปภายในประเทศ อย่างเรื่องที่เกิดขึ้นกับเธอ เขาก็ควรจะต้องรับรู้ เพื่อป้องกันมิให้เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวคนอื่นได้ในอนาคต

อีกทั้งเขาเคยรู้จักเธอมาก่อน ทำให้เธอพอจะมีเครดิตที่จะยืมเงินของเขาซื้อตัวเครื่องบินกลับเมืองไทยให้เร็วที่สุด

เอละ เมื่อตัดสินใจจะไปหาเขา...แต่วิธีไหนล่ะที่จะทำให้เธอไปถึงตัวเขาได้ ซึ่งเป็นไปได้อยู่สองแห่งคือ ที่ทำงาน หรือบ้าน หากเป็นกรมตำรวจ...เธอก็ไม่รู้ว่าจะมีสายของพวกตำรวจเลวเห็นเธอเข้าไปหาเขาอีกหรือไม่ ดังนั้นเธอควรจะตัดความเสี่ยงนี้ออกไป และไปหาเขาเป็นการส่วนตัวเป็นดีที่สุด แล้วเธอก็ตัดสินใจโบกรถแท็กซี่ เมื่อก้าวขึ้นไปนั่ง เธอก็ถามทันที

“รู้จักบ้านของท่านรวิษณุ ว่าที่พระราชบุตรชายแห่งองค์มหाराชาหรือเปล่าคะ”

คนขับรถวัยกลางคนหันมองเธอราวกับเป็นตัวประหลาดจากต่างดาว เธอจึงป็นหน้าเคร่งอธิบายไป

“ฉันเป็นนักข่าวจากจีเอ็นเอ็น ต้องการสัมภาษณ์เขาเป็นการส่วนตัว”
...โอ้ย ข้ออ้างฟังดูน่าขบขันเป็นที่สุด เพราะดูจากสารรูปของเธอแล้ว ผมเผ้ากระเซอะกระเซิงยุ่งเหยิงเพราะถูกลมตีมาตลอดทางที่นั่งรถไฟรวมไปถึงเสื้อยืดและกางเกงยีนยับย่นเพราะนอนไปทั้งชุดนี้ตั้งแต่เมื่อคืน แถมกล้องถ่ายรูป บัตรประจำตัวอะไรก็ไม่มี แล้วยังจะอ้างว่าตนเป็นนักข่าวอีก

ที่สำคัญ เวลาต้องไปสัมภาษณ์บุคคลระดับสูงเช่นนั้น โปรดิวิเซอร์อย่างเธอจะต้องติดต่องานล่วงหน้าจนกระทั่งได้รับอนุญาตแล้วจึงจะเข้าพบได้

คิดแล้วเธอก็อยากจะร้องไห้ด้วยความอัปจนหนทาง...

“ผมคิดว่า คุณควรจะไปพบท่านที่กรมตำรวจจะดีกว่า”

ท่าทางแท็กซีก็หัวหมอใช้ได้ เขาคงดูจากรูปการณ์แล้วสรุปว่าเธออาจเป็นผู้หญิงไม่น่าไว้ใจ ทั้งที่สถานการณ์ของเธอกำลังจนตรอกเต็มที่แล้วผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างเธอจะไปหลอกลวงอะไรท่านรวิษณุของพวกเขาได้

“โอ้ ฉันมีเรื่องที่จะต้องคุยกับเขาจริงๆ” เธอคร่ำครวญ และด้วยอารมณ์อันหดหู่จากภาวะอันตึงเครียดในชีวิตตลอดสองวันที่ผ่านมา ก็ทำให้น้ำตาของเธอไหลพรากๆ ด้วยความคับแค้นใจ “ที่ฉันต้องไปพบเขาก็เพราะเรามีเรื่องที่จะต้องคุยกัน”

“คุณก็ไปคุยกับเขาที่กรมตำรวจได้ ให้ตำรวจตัดสินใจดีกว่าว่าคุณจะได้เข้าพบเขาหรือไม่” แท็กซียังยืนกราน ทำตัวเป็นพลเมืองดีจนน่าหมั่นไส้

“คุณไม่รู้อะไร เขากำลังจะเป็นพระราชบุตรเขย แต่...แต่...” เธออ้าอึ้ง คิดหาข้ออ้างไม่ได้ ก็เห็นแท็กซีหันมามองด้วยคิ้วที่ขมวดเข้าหากัน ตั้งใจฟังอย่างเต็มที่

...แล้วเธอก็หมดความอดทน...เป็นไงก็เป็นกัน ขอให้เธอไปหาเขาให้ได้ก่อนก็แล้วกัน...ปัญหาอื่นค่อยมาแก้ไขภายหลัง

“แต่ฉันเป็นแฟนของเขา ตั้งแต่เขาไปฝึกงานกับเอฟบีไอที่อเมริกา เรายังคบกันต่อมาจนกระทั่งเขาจะเข้ารับการศึกษาแล้ว แต่ไม่ยอมบอกอะไรฉันเลย หนีกลับประเทศ หายไปจากชีวิตของฉัน จนฉันต้องทำแบบนี้”

สีหน้าของคนขับแท็กซีอ่อนโยนลงด้วยความเห็นใจเมื่อเธอร้องไห้โฮเสียงดังลั่นรถ

“ถ้าคุณมีลูกสาว คุณจะรู้สึกยังไง ถ้าลูกของคุณเจอคนหลอกลวงแบบนี้” พอได้บ่นน้ำเป็นตัว ก็เริ่มคล่องขึ้น มีลูกไม้มารยาเท่าไร ก็ใส่ไป

ให้หมด “แล้วฉันเป็นแค่ผู้หญิงตัวเล็กๆ แค่นี้ จะไปทำอะไรเขาได้ เห็นไหม มีแต่ตัว ไม่มีปืนไม่มีอาวุธอะไรทั้งนั้น แค่ออให้ฉันได้คุยกับเขาอีกครั้งเท่านั้น ไม่ใช่จริงๆ ก็หายไปจากชีวิตของฉันแบบนี้ ฉันรับไม่ได้”

คนขับรถกวาดตามองรอบตัว คงเห็นว่าเธอไม่มีอาวุธจริงๆ ก็พยักหน้า

“เอาละ ไม่ต้องร้องไห้ ผมเข้าใจ ผมจะไปส่งคุณที่หน้าศาลาสน์ของท่านเวทีย แต่คุณห้ามบอกใครนะว่าผมเป็นคนไปส่งคุณ”

ธาดากุสุมาตาโต แต่น้ำตายังไม่หยุดไหล เพราะมันเปลี่ยนเป็นน้ำตาแห่งความตื่นตันใจแทน

“รับรองว่าฉันจะไม่บอกใครค่ะ พอได้คุยกับเขาแล้ว ฉันจะกลับอเมริกาทันที ไม่อยู่ขวางทางเขาหรอกค่ะ อย่างน้อยก็ขอให้ฉันได้ล่ำลาเขาลีกครั้ง”

คนขับรถพยักหน้า ก่อนหันไปออกรถ แล้วก็พูดลอยๆ

“ตอนนี้ประชาชนต่างก็เชียร์ท่านวิษณุ อยากให้ท่านขึ้นเป็นมหाराชองค์ต่อไป ถ้ามีเรื่องเสื่อมเสีย ภาพลักษณ์ของท่านคงจะไม่ค่อยงาม”

ธาดากุสุมาเสียวใจ...เธอก็ไม่อยากจะใช้ชีวิตนี้นักหรอก ถ้าคนขับแท็กซี่จะปกป้องท่านวิษณุของเขาน้อยกว่านี้น้อย เธอก็คงไม่ต้องปั่นแต่งเรื่องทำลายชื่อเสียงของเขา

“ฉันจะไปจากภราทมปุระทันทีที่เสร็จธุระ คุณไม่ต้องห่วงค่ะ”

เขาพยักหน้ารับอีกครั้ง ระหว่างนั้นก็ถามขึ้น

“คุณบอกว่าคบกับท่านตอนที่ท่านไปเรียนต่อรี?”

“เอ่อ...ค่ะ...” เธอพิมพ์ารับไม่เต็มปาก รู้ว่าเวลาคนโกหกคงจะรู้สึกผิดในใจแบบนี้เอง

“ข่าวบอกว่าท่านเคยมีแฟนเยอะตอนเรียนเมืองนอก ไม่นึกว่าจะตามมาถึงที่นี่”

เธอลอกตา...ก็สมควรจะแฟนเยอะอยู่หรอก หน้าตาดีปานนั้น...

“แต่พอได้เข้ารับเลือก ท่านก็ต้องมีประวัติที่ขาวสะอาด เวลาขึ้นเป็นมหาราช จะได้ไม่มีหมอง”

“ฉันเข้าใจค่ะ ฉันจะไม่ทำให้ชื่อเสียงของเขาด่างพร้อยเด็ดขาด”

“แล้วตอนที่ท่านอยู่เมืองนอก เป็นยังไงบ้างล่ะ ท่านเรียนเก่งไหม?”
เขากลม ท่าทางอยากรู้ อยากรู้ข้อมูลส่วนตัวของบุคคลที่ตนชื่นชอบ และ
แถมยังอาจจะได้เป็นมหาราชในอนาคตอีก

“เขาก็...” เธอพยายามคิดถึงแฟนของเพื่อนที่อาศัยอยู่ด้วยกัน คิดว่า
ผู้ชายจะต้องทำอะไรบ้างเวลาอยู่ร่วมห้อง “เขาเรียนเก่งมาก จนฝรั่งเศส
และเขายังทำอาหารเก่งด้วยค่ะ เอาใจเก่ง เอ่อ นิสัยดี เป็นสุภาพบุรุษ
ทุกกระเบียดนิ้ว”

แก้มของคนขับรถแท็กซี่เป็นรอยบวม เหมือนตี่ใจที่ได้ฟังคนอื่น
ชื่นชมคนที่เขาเคารพยกย่อง เธอหวังว่าเขาคงจะหยุดถามแค่นั้น เพราะ
เธอก็หมดมุขไม่รู้จะชนะอะไรมาได้อีกแล้ว ซึ่งก็โชคดีที่เขามองผ่านความ
แค้น เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับวิษณุ สรรเสริญเย็นยอถึงคุณงามความดีของ
เขาที่ทำให้แก่ประเทศชาติบ้านเมือง ฟังก็รู้ว่า เขาเชียร์วิษณุสุดใจขาดดิน
แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น การตัดสินใจขั้นสุดท้ายก็เป็นที่ยู้งันว่าทุกอย่างขึ้นอยู่กับ
พระพรหมลิขิต

คดีหลังใหญ่โตมโหฬารตรงหน้าธาดากุสุมาทำให้เธอต้อง
กลืนน้ำลายลงคอเอือกใหญ่ พอจอดให้เธอลงเสร็จคนขับรถแท็กซี่ก็รีบ
เลี้ยวกลับอย่างว่องไว ขับมาส่งไม่ถึงประตูเหล็กด้านหน้าด้วยซ้ำ เพราะ
คงเกรงว่ากล้องวงจรปิดจะเห็นทะเบียนรถเข้า เรียกว่ากลัวจนหัวหด เธอ
มองเห็นกล้องที่หน้าประตูเช่นกันเมื่อเดินเข้าไปใกล้ยิ่งขึ้น แล้วเธอก็ต้อง
ตัดสินใจใหม่อีกครั้งว่าแผนอ้างเป็นแฟนของวิษณุอาจใช้ไม่ได้ผล
กับคนรับใช้ในบ้านที่รู้จักเขาดียิ่งกว่าเธอหลายพันเท่า เพราะนับเวลาที่เธอ
กับเขาเจอกันจริงในอดีตมาจนถึงวันก่อน รวมแล้วไม่ถึงยี่สิบนาที แค่อ้าง

ให้แท็กซีพาเธอมาส่งตรงนี้ได้ก็นับว่ายอดเยี่ยมแล้ว

ดังนั้น เธอจึงตัดสินใจนั่งรอ...ตรงกำแพงหน้าบ้านนี้แหละ แต่ไปให้ไกลจากกล่องวงจรปิด ดีไม่ดียามมาเห็นเข้า จะไล่เธอไปตั้งแต่วินาทีที่ยังมาไม่ถึงบ้าน

ความเครียดบวกความอ่อนล้าทำให้เธอทิ้งตัวนั่งพิงต้นไม้แล้วหลับตาลง ในเวลาไม่ถึงนาที เธอก็ผล็อยหลับไปโดยไม่รู้ตัว จนกระทั่งได้ยินเสียงรถยนต์แล่นใกล้เข้ามา แสงไฟที่กราดส่องทำให้เธอสะดุ้งตื่น และตกใจมากกว่านั้นหลับไม่รู้เรื่องรู้ราวจนพลบค่ำ เธอโผล่ศีรษะเหนือพุ่มไม้ข้างทาง พอเห็นชายหนุ่มซึ่งนั่งอยู่หลังพวงมาลัยรถเลกซ์คันโก้ที่กำลังจอดรอให้ประตูอัลลอยเปิดออกนั้น เธอก็ไม่เสียเวลาคิดซ้ำสอง กระโดดออกไปขวางหน้าประตูเอาไว้ก่อนที่รถจะแล่นผ่านเข้าไป

รถคันหรูเบรกเฉียด แล้วประตูด้านคนขับก็เปิดออก ชายหนุ่มก้าวลงมา

“คุณ!” คือหนายนชิตติดกัน ก่อนจะถามเร็วเป็นชุด “นี่มันอะไรกันนี่ทำไมถึงมาที่นี่ได้”

เธอไม่สนใจ คิดว่าตนเองมีเวลาแค่นาทีเดียวเท่านั้นที่จะสรุปใจความสำคัญ ก่อนที่เขาจะหมดความอดทนโยนเธอออกไปจากบ้านของเขา

“คุณจำฉันได้ไหมคะ เราเคยเจอกันที่ร้านกาแฟหน้ามหา’ลัย โนมิชิแกนตอนไปเยี่ยมอาหนิงญาติของคุณ คุณไม่มีทีจะนั่ง ก็เลยมาขอที่นั่งกับฉัน ตอนนั้นฉันบอกคุณว่าอยากเป็นนักข่าว แล้วฉันก็ได้เป็นนักข่าวที่จีเอ็นเอ็น ตอนนั้นฉันมาทำข่าวพิธีกรार्ห่มคานา คุณก็เห็นฉันที่สนามบินวันก่อนโน้น แต่ฉันขึ้นรถไฟไปทางเหนือ แล้วเห็นผู้ชายคนหนึ่งถูกฆ่าที่เดวาร์ยา ตอนนั้นข่าวของทั้งหมดของฉันถูกพวกนั้นขโมยไปหมดแล้วฉันหนีมาได้แต่ตัว ไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใคร ฉันถึงได้มาหาคุณที่นี่”

พูดจบ เธอก็สูดหายใจเข้าลึกๆ เพราะต้องใช้ลมหายใจและพลัง

ไปเยอะ

“แล้วคุณมาที่นี่ได้อย่างไร?”

“ฉันจ้างแท็กซี่มาส่งค่ะ บอกว่าจะมาทำข่าว”

รวิษณุกวาดสายตาดูขึ้นลงทั่วตัวเธอ เธอเห็นแววตาของเขา แล้วรีบอธิบาย

“ฉันดูไม่เหมือนนักข่าวนักหรอกค่ะ แต่คนขับเห็นฉันเป็นผู้หญิงต่างชาติไม่มีพิษมีภัย แล้วคงจะเห็นฉันน่าสงสาร ก็เลยพามาส่ง อย่านไปโทษเขาเลยนะคะ ฉันไม่รู้จะหันหน้าไปหาใครจริงๆ” พูดไป ทำหน้าตาที่พังทลายลงมาอีกระลอก หัวตกกลัวเหลือเกินว่าเขาจะจับเธอไปโยนให้ตำรวจ แล้วชีวิตของเธอก็ต้องเผชิญกับความหวาดกลัวอีกครั้ง

“ได้โปรดเถอะค่ะ” เธอแทบจะลงไปคุกเข่าอ้อนวอน

“เออละ เออละ ไม่ต้องร้องไห้ ผมเข้าใจแล้ว ไปขึ้นรถก่อน แล้วค่อยพูดค่อยจากันทีหลัง”

ชาตาคูสุมาปาดหน้าตาออกจากแก้ม รีบวิ่งอ้อมไปยังฝั่งคนหนึ่งด้วยเกรงว่าเขาอาจจะเปลี่ยนใจ แต่เขาก็ไม่เปลี่ยนใจ เมื่อก้าวยาวๆ มานิ่งหลังพวงมาลัย และเล่นไปตามถนนโค้งด้านหน้าตึก จากประตูมาจนถึงตรงนี้ ระยะทางราวห้าร้อยเมตร มิน่าเล่าเขาถึงเรียกให้ขึ้นรถ เพราะมันไกลเกินกว่าจะเดินไหว พอจอดสนิท คนขับรถก็มายืนคอยท่า รวิษณุลงจากรถ เขาก็ขับรถไปจอดให้ เจ้าของรถก้าวขึ้นบันไดหน้าตึก แล้วหันมาผายมือเชิญเมื่อนึกขึ้นได้

“เชิญข้างในก่อน วันนี้พ่อกับแม่ของผมไม่อยู่ เราคุยกันที่ห้องสมุดก็ได้”

เธอไม่สนใจว่าเขาจะให้คุยที่ไหน เพราะแค่เขายอมให้เธอเข้าบ้านก็นับว่าโชคดีย่างยิ่งแล้ว

พอเข้าไปในบ้าน ก็มีคนรับใช้หญิงมารับกระดาษเอกสารของเขา ชายหนุ่มส่งอะไรบางอย่างเป็นภาษาสันสกฤต เธอผู้นั้นย่อตัวลงรับคำสั่ง

แล้วเขาก็ผายมือ ตะขบข้อคอกของเธอไปยังทิศทางมุ่งหน้าสู่ห้องสมุด

ธาตาทูสุมามีมันกับความยิ่งใหญ่อลังการของตัวตึก เธอเห็นประตุนับร้อยๆ รอบตัว แค้ก้าวเข้าบ้านมา ก็เห็นบันไดโค้งสองฝั่ง แชนเดอเลียร์คริสตัลชุดใหญ่แขวนอยู่ตรงกลาง แสงไฟเปล่งประกายระยิบระยับจนทำให้เคหาสน์ดวงตะวันของเธอกลายเป็นเด็กอนุบาลไปเลยเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับคฤหาสน์ของรวิษณุ

เขาเปิดประตูไม้แกะสลักหนึ่งในหลายลิบบานตรงหน้าออก แล้วเธอก็ได้กลิ่นหนังสือลอยมาเตะจมูก หนอนหนังสืออย่างเธอรู้ว่า มันเป็นกลิ่นเฉพาะตัว หากก้าวเข้าไปในห้องสมุดที่ไหนก็ตาม ก็จะมีสัมผัสได้ถึงกลิ่นหมึกพิมพ์บนกระดาษเก่าๆ แบบนี้เช่นกัน

“เอาละ มีอะไรก็พูดมาได้เลย” รวิษณุเลือกนั่งเก้าอี้เตี้ยไว้ในชุดรับแขก เธอจึงเลือกนั่งเก้าอี้เตี้ยฝั่งตรงข้าม ก่อนจะเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างรวบรัด

“ที่ฉันพูดไปทั้งหมดเป็นความจริงค่ะ ฉันมีหลักฐานด้วยนะคะ” เธอลุกขึ้นยืนแล้วล้วงทัมบี้ไทรพ์ออกมา “อันนี้เป็นอันสุดท้ายแล้วที่ฉันเก็บข้อมูลไว้ ถ้าคุณเป็นหนึ่งในพวกนั้น คดีคงจะปิดลงไปอย่างถาวร แต่ถ้ามันเป็นปัญหาภายใน ก็อย่าเอาคนนอกเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ส่งฉันกลับบ้านเสีย แล้วฉันจะไม่เอ่ยถึงเรื่องที่เกิดขึ้นนี้อีกเลย”

“ใจเย็นๆ ก่อนสิคะ” รวิษณุอดหัวเราะไม่ได้ ดูจากท่าทางอันเคร่งเครียดของเธอแล้ว เขาก็พอจะเข้าใจความรู้สึกของธาตาทูสุมายิ่งขึ้น

“อ้อ อีกอย่างค่ะ ฉันยังไม่เคยแนะนำตัวให้คุณรู้จัก ฉันชื่อธาตาทูสุมาค่ะ ที่บ้านเรียกฉันว่า ธาธา ฝรั่งเรียกไม่ได้ ก็ออกเสียงธาราค่ะ”

“ยินดีที่รู้จักครับ ผมออกเสียงธาราได้ ผมขออนุญาตเรียกคุณว่าธาราก็แล้วกัน”

“ยินดีค่ะ” เธอกระตุกยิ้มเครียดๆ เพียงเล็กน้อย ก่อนกลับเข้าสู่หัวข้อเดิม “ถ้าคุณมีคอมพิวเตอร์ ฉันจะได้อธิบายและวาดแผนที่จุดเกิดเหตุให้คุณดูอย่างละเอียด เพราะฉันจำได้หมดว่าเกิดอะไรขึ้น

ตรงไหน”

“ถ้าฉันใช้คอมพิวเตอร์ของพวกนี้ได้” เขาเดินออกจากห้องไป หยิบกระเป๋าเอกสารของเขา แล้วหยิบแลปทอปรุ่นเดียวกับเธอออกมา แสดงให้เห็นว่าเขาก็ทันสมัยจัดเช่นกัน

เธอรองจนกระทั่งเขาเปิดคอมพิวเตอร์เสร็จ จึงเปิดไฟล์จากทัมบ์ไดรฟ์ ในใจก็ภาวนาให้มันทำงาน เพราะเป็นหลักฐานเดียวเท่านั้นที่จะทำให้รั้ววิษณุ ไม่คิดว่าเธอบ้าไปเสียก่อน

พอเปิดภาพแรกขึ้นมา เธอก็ถอนใจด้วยความโล่งอก

“นี่ละ ฉันมาถึงที่นี่วันแรก ภาพแรกเป็นภาพในสนามบิน ก่อนที่คุณ จะออกมากับพ่อของคุณ”

เขาหันมาเลิกคิ้วเพียงนิดเดียว เธอจึงไขข้อข้องใจ

“หนังสือพิมพ์ลงข่าวโครมๆ ว่าคุณกับพ่อเป็นตัวแทนขององค์ มหาราชาราชินาเดินทางไปปารีสเพื่อทูลเชิญเสด็จกษัตริย์กับราชินี ในฐานะ นักข่าว ฉันควรจะสนใจข่าวทุกอย่างรอบตัว”

“อ้อ...” เขาพิมพ์ทำ แล้วสนใจภาพตรงหน้าอีกครั้ง

“นี่ก็รูปที่ถ่ายจากบนรถไฟละ ฉันเดินทางไปเดวาลิตาในวันนั้นเลย และมีโปรแกรมจะต้องไปอีกตั้งหลายที่ต่อจากนั้นก่อนจะถึงพีธี ฉันได้ รับมอบหมายให้มาทำสื่อบุคลากรพิเศษยาวหนึ่งชั่วโมงตลอดพิธี ภารัทม์คานนา เพราะแอลเอมั่นใจว่าพีธีศักดิ์สิทธิ์ที่สืบทอดยาวนานหลาย พันปีนี้ควรจะถ่ายทอดให้โลกตะวันตกได้รับรู้ และมีฝรั่งมากมายสนใจ ซึ่งเราติดต่อมาทางสำนักเลขฯ แล้ว”

ดูท่าทางเขาเริ่มจะหมดความอดทน เพราะเธอร้ายรายละเอียดยาว เหลือเกิน เธอจึงรวบรัด

“ฉันเดินทางมาล่วงหน้าเพราะจะได้เก็บภาพและสัมภาษณ์ชาวบ้าน พอไปถึงเดวาลิตา ฉันก็เข้าพักที่โรงแรมจันทร์ราในตัวเมือง รุ่งขึ้นก็ไปเที่ยว เดวาราชา กลับลงมาที่ราวๆ สามโมงครึ่ง เห็นว่ายังมีเวลาก็แวะไปที่น้ำตก”

เธอกดภาพเลื่อนไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งถึงจุดสุดท้าย

“ตอนนั้นพระอาทิตย์ก็ใกล้จะตกดินแล้ว ฉันตัดสินใจเลือกทางลัดในหนังสือท่องเที่ยวที่มีบอกไว้ แต่ยังไม่ถึงเชิงเขา ก็เห็นอย่างในรูปนี้แหละ”

เธอบอกเสียงแผ่วลงไปเมื่อเห็นภาพอันป่าเถื่อนนั้นอีกครั้ง

“คนพวกนั้นมีแปดคน รุมทำร้ายผู้ชายคนเดียว ตอนฉันไปถึง เขายังไม่ตาย แต่ถูกตีด้วยท่อนไม้จนหนีไปไหนไม่รอดแล้ว ชายคนนี้ก็ตั้งป็นออกมาผิงนัดเดียวเท่านั้น เขาก็แน่นิ่งไปเลย”

เธอกำลังจะเปิดภาพถัดไป เขาก็ห้ามไว้เสียก่อน

“ขอดูหน้าเหยื่อหน่อยสิ” เขาควบคุมเมาส์เสียเอง แล้วขยายภาพของเหยื่อเมื่อชายพวกนั้นกำลังลากเขาไปที่หน้าผา แล้วเขาก็อุทานออกมา “ให้ตายสิ...นั่นมัน...โซลันนี่”

“คนไหนคะ คนยิง หรือคนถูกยิง”

“คนนี้ เขาเป็นคนที่ผม” เขาชี้ไปที่เหยื่อซึ่งมีเลือดไหลทะลักออกจากบาดแผลตรงศีรษะ “บ้าเอ๊ย เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้อย่างไร”

“แล้วคนของคุณไปทำอะไรที่นั่น?”

เขาปรายตามองเธอ...บอกเงิบๆ ว่าฐานะของเขา ไม่ใช่เรื่องที่จะบอกให้เธอทราบ

“อ้อ ฉันก็ไม่อยากยุ่งหรอกค่ะ แต่บังเอิญฉันเอาภาพพวกนี้ไปแจ้งตำรวจ ตำรวจของคุณก็ยึดเมมโมรีสติคฉันไปเรียบร้อยแล้ว เท่านั้นยังไม่พอ ฉันคิดว่าน่าจะเป็นตำรวจของคุณอีกนั่นแหละที่ส่งคนมาเรียกข้าวของในห้องฉัน ทำเป็นขโมยคอมพิวเตอร์ แต่ที่แท้ก็ต้องการกำจัดหลักฐาน พอฉันไปแจ้งความ แล้วเปลอบอกไปว่ารูปพวกนี้ฉันเก็บไว้ในแท็บเล็ต เมื่อคืนพวกมันก็ตามมาจัดการอีกรอบ”

“แล้วคุณหนีรอดจากเงื้อมมือของพวกมันได้อย่างไรกัน” เขาดูภาพจนพอใจแล้วก็เซฟเก็บลงคอมพิวเตอร์ของเขา ก่อนจะคืนแท็บเล็ตให้

ให้เธอ

“ฉันนั่งตีหมากแพที่คอฟฟี่ชอปหลังกลับจากโรงพักเมื่อวาน แล้วฉันก็สังเกตเห็นว่ามีผู้ชายคนหนึ่งคอยจับตามองฉันอยู่ ฉันรีบกลับขึ้นห้องแล้วแอบมองทางหน้าต่าง เขาก็มองขึ้นมามาก ฉันถึงรีบถ่ายข้อมูลลงในเจ้านี่แหละ และเตรียมพร้อมสำหรับหนีหากเกิดอะไรไม่ชอบมาพากล ฉันอุตส่าห์เตรียมกระเป๋าเงินกับเอกสารสำคัญไว้ในเป้บนหัวเตี้ยแล้วแท้ๆ คิดว่าถ้าพวกมันบุกเข้ามาก็จะคว้าเป้หนี แต่พวกมันไม่ได้บุกเข้ามา กลับพ่นยานอนหลับ หรือยากล่อมประสาทอะไรสักอย่างเข้ามาตามช่องลม ฉันตกใจทำอะไรไม่ถูก เพราะแค่หายใจเข้าไปไม่กี่ที ก็ตาลายแล้ว พอตั้งสติได้ก็เตลิดออกมาได้แค่นี้แหละค่ะ นี่ยังไม่ได้แจ้งระบบบัตรเครดิตเอทีเอ็มอะไรเลย” เธอใส่อารมณ์ ระบายความโกรธทั้งหมดลงไปเต็มที

วิษณุเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ ไบหน้าเคร่งเครียดจากข้อมูลที่ไต่ขึ้นมาทั้งหมด

“สรุปว่า ผู้ชายคนนั้นเป็นคนของคุณ เป็นสายของหน่วยข่าวกรองแล้วทำไมตำรวจที่นั่นถึงปกป้องพวกคนร้าย หรือว่าตำรวจเป็นพวกเดียวกับมัน”

ในฐานะนักข่าว เธอตั้งข้อสันนิษฐานหลายๆ ประเด็นทันที

“แล้วทำไมพวกมันจะต้องฆ่าคนของคุณ ซึ่งจะว่าไปแล้วก็เป็นตำรวจเหมือนกันแท้ๆ หรือมีปัญหาที่พวกคุณปกปิดเอาไว้ มันเกี่ยวกับพิธีที่กำลังจะเกิดขึ้นหรือเปล่าคะ”

เสียชีวิตไม่มีกระเป๋าดิมาด้วย ไม่เช่นนั้นเธอจะล้วงเอาสมุดบันทึกปากกา และเหยียดเสียงออกมาบันทึกเอาไว้เมื่อวิญญาณของนักข่าวเหล่านั้นไปทั้งร่าง

“ผมจะติดต่อกงสุลของคุณให้คุณไปทำพาสปอร์ตด่วนที่สุด แล้วจะได้กลับเมืองไทย ส่วนข้อมูลพวกนี้มีประโยชน์ต่อผมมาก เอาละ ผมจะจัดการเรื่องนี้ต่อเอง คุณกลับเมืองไทยเสียเถอะ กลับมามากครั้งตอนวัน

พิธีก็แล้วกัน”

“อ้าว...” ธาดากุสุมาตาโต ลืมไปเสียสนิทเลยว่าที่ตนต้องการจากเขา ตั้งแต่แรกคือให้เขาช่วยส่งเธอกลับเมืองไทยให้เร็วที่สุด ทว่าพอตนปลอดภัยแล้ว และเริ่มเจอประเด็นอะไรบางอย่าง ความอยากกลับบ้านก็หดหายไปทันที เพราะความอยากรู้อยากเห็นมันดันเราเข้ามาแทนที่ความกลัวไปหมดแล้ว นักข่าวฝีมือดีอย่างเธอ เรียกว่าจมูกได้กลิ่นความเป็นข่าวขึ้นมาทันที (nose for news)^๒ “นั่นแสดงว่าประเทศนี้มีปัญหาอะไรอยู่ ลักอย่างแน่” เธอตั้งข้อสังเกต “คุณส่งสายของคุณไปทางเหนือ แล้วสายของคุณก็ถูกคนของตำรวจทางนั้นฆ่าตาย”

วิษณุหน้าตึง แต่ไหนแต่ไรก็ไม่ค่อยชอบใจนักข่าวอยู่แล้ว เพราะต่างก็ต้องพยายามอย่างที่สุดเพื่อจะได้ข้อมูลเจาะลึกและนำไปขาย ใครเจาะลึก หรือซุดคุ้ยได้ลึกเท่าไร ชาวบ้านก็จะขายดีมากขึ้นเท่านั้น จึงคิดว่าธาดากุสุมาก็ไม่แตกต่างจากคนอื่น

“เออละ ผมจะไปส่งคุณที่โรงแรม แล้วพรุ่งนี้ผมจะส่งคนไปรับคุณที่โรงแรมเพื่อไปทำพาสปอร์ตที่กรุงเทพฯ และผมจะให้เงินคุณก้อนหนึ่งจะได้นำไปใช้จ่ายระหว่างที่รอ ส่วนเรื่องตัวเครื่องบินผมจะจัดการให้ทันทีที่ได้พาสปอร์ตมา” เขาตัดบท

“แล้วถ้าระหว่างนั้นฉันถูกปองร้ายล่ะคะ ฉันควรเชื่อใจตำรวจของที่นี่ได้อีกชั้นรึ ถ้าเกิดพวกนั้นรู้ แล้วตามมาเก็บฉันอีกล่ะ” เธอเริ่มหาข้ออ้างที่จะอยู่ต่อ

เหตุผลของเธอทำให้วิษณุต้องเก็บมาคิดอีกรอบ หากพวกนั้นรู้ว่าเธออยู่ที่ไหน ก็อาจจะทำอย่างที่เธอกังวล

“ถ้าฉัน คุณไปพักที่แมนชั่นของผมในเมืองก็แล้วกัน ผมจะส่งคน

^๒ Nose for news เป็นสำนวนของนักข่าว หมายถึง นักข่าวฝีมือเยี่ยมที่หาข่าวได้เก่ง มีจมูกที่ไวเป็นพิเศษสำหรับรับกลิ่นข่าว

คุ้มกันคุณตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ไม่ต้องกลัวว่าจะมีคนปองร้ายอีก”

ได้ยินแล้ว ธาตุสุสมาก็โล่งใจขึ้นมาบ้าง อย่างน้อยอยู่ในบ้านพักส่วนตัว ก็ดีกว่าอยู่ในที่สาธารณะ จะเป็นคอนโดฯ แมนชั่นของใคร เธอก็ไม่เกียติงทั้งนั้น

ธาตูกุสุมาคำนวณระยะเวลาคร่าวๆ กว่าจะได้พาสปอร์ตก็ราวหนึ่งอาทิตย์ แต่ระหว่างนั้น เธอกงไม่ยอมอยู่เฉยๆ แน่

“แล้วฉันจะไปไหนมาไหนอย่างไรล่ะคะ หรือว่าจะต้องถูกควบคุมตัวตลอดเวลา”

“มันไม่เรียกว่าควบคุมตัวหรอก คุณมีอิสระที่จะไปไหนก็ได้ตามชอบใจ คนของผมจะคอยดูแลสวัสดิภาพของคุณเท่านั้น แต่ถ้าให้ผมแนะนำนะ ผมคิดว่าคุณควรอยู่แต่ในบ้านจะดีกว่าออกไปเป็นเป้าให้พวกมันตามฆ่า ยิ่งออกไปจากประเทศนี้เร็วมากเท่าไร ก็ดีกับตัวคุณมากเท่านั้น”

แทนที่เธอจะห่วงเรื่องสวัสดิภาพของตน กลับทำหน้าที่สงสัย

“ฉันอยากจริงจังๆ ว่า ประเทศของคุณมีปัญหาเรื่องการก่อการร้ายด้วยหรือคะ เท่าที่รู้ว่า อิม...ไซ้! ฉันจำได้แล้ว ฉันเคยอ่านข่าวเกี่ยวกับขบวนการนักรบประชาชนอะไรนี่แหละ ตอนแรกคิดตั้งนาน คลับคล้ายคลับคลาว่าเคยได้ยินมาจากไหน หรือเป็นของประเทศไหน เพราะมันนานมาแล้ว ที่แท้ก็เป็นพวกคุณนี่เอง เพราะประเทศทางแถบเทือกเขาหิมาลัยนี้มีระบอบการปกครองแบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์อยู่ไม่กี่ประเทศ รวมไปถึงประเทศปารวัตร์ เพื่อนบ้านของคุณด้วย”

เขาคงจะดีใจ ที่ไม่ต้องอธิบายอะไรให้มากความ แต่กลับหงุดหงิดใจ เป็นที่สุดที่เห็นดวงตาสุกสกาแวพรูพรูด้วยความตื่นเต้น เพราะมันเท่ากับว่า ปัญหาภายในของประเทศกำลังจะถูกสื่อต่างชาติตีแผ่ และเธอกงจะไม่ยุติเพียงแค่นี้

“ผมยังไม่อยากให้คุณทำขານี้” เขาบอกตามตรง “ผมรู้ว่าคุณเจอ

ปัญหาหมาเยอะ ผมเสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น แต่เรื่องนี้ทางเราก็ไม่ได้เพิกเฉย พยายามความหาที่ช่องสุ่มของพวกมันอยู่ ผมส่งคนของผมเข้าไป แล้วถูกพวกมันฆ่า ก็เท่ากับว่าพวกมันรู้ว่าเรากำลังตามหาพวกมัน ถ้าคุณยิ่งลงไป มันจะต้องกลายเป็นเรื่องใหญ่ ผู้คนจะต้องเสียชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โกลัฟพีธี่สำคัญเข้ามาแล้ว เราไม่ควรจะมีข่าวร้าย จะทำให้หนักท้องเที่ยว และแขกบ้านแขกเมืองตกใจ”

เขาร่ายยาว หวังว่าเธอจะเข้าใจ ทว่าดวงตาของเธอที่มองเขา บอกให้รู้ว่ากำลังวัด ชั่ง ตวงอย่างหนัก

“ฉันไม่ทำตอนนี้ก็ได้ค่ะ แต่งานนี้ฉันเป็นฝ่ายเสียหาย ดังนั้นฉันควรจะได้ข้อมูลที่จะละเอียดที่สุด โดยไม่มีสำนักข่าวอื่นได้ข่าวนี้ไปด้วย”

เขากลอกตา... เพิ่งจะพูดไปหยกๆ ว่าไม่อยากให้ทำข่าว

“แต่คุณไม่ต้องห่วงนะคะ เพราะฉันจะทำข่าวนี้หลังพิธีแต่งงานของคุณ”

“พิธีเสี้ยงหาย...” เขาช่วยแก้

“อ้อ ใช่ค่ะ พิธีเสี้ยงหาย ซึ่งคุณก็มีโอกาสที่จะได้แต่งงานถึงสามสิบสามเปอร์เซ็นต์”

“เอาเถอะ สรุปรว่าผมไม่อยากให้ทำข่าวนี้ ไม่ว่าจะตอนนี้หรือตอนไหน”

“เสียใจค่ะ มันเป็นหน้าที่ของนักข่าวที่จะต้องนำเสนอความเป็นจริงให้ประชาชนรับรู้ ถ้าคราวหน้านักท่องเที่ยวอื่นเจอเหตุการณ์อย่างที่คุณเจอ แล้วไม่โชคดีอย่างฉันล่ะคะ คุณคิดหรือว่าจะปกปิดความลับนี้ได้ตลอดไป สักวันสังคมก็ต้องรับรู้”

“แต่ผมจะจัดการกวาดล้างพวกมันให้เร็วที่สุด รับรองจะไม่มีข่าวรั่วไหลไปแน่” เขาบอกด้วยความมั่นใจ

“ไม่ได้ค่ะ ฉันจะต้องทำข่าวนี้ แต่ฉันสัญญาว่าจะไม่ทำก่อนพิธีเสี้ยงหาย เพราะเห็นด้วยกับที่คุณจะทำให้ประชาชนแตกตื่น และที่สำคัญ

เพราะฉันต้องการขอบคุณที่คุณช่วยฉันในครั้งนี้นะ บุญคุณจะได้หายกัน”

เขาอ้าปากค้าง การณ์ก็กลับตาลปัตร กลายเป็นว่าเขาต้องขอบคุณ ความมีน้ำใจของเธอเสียนี้

เขามองเธอด้วยสายตาดูดันที่เคยกำราบบรรดาผู้หญิงหรือลูกน้อง ของเขามานักต่อนักแล้ว แต่ธาตุสุมากลับยิ้ม ทำให้บรรดาอากาศเคร่ง เครียดผ่อนคลายลงเสียอย่างนั้น

“อย่าลืมนะคะว่าฉันเป็นคนเอาข้อมูลพวกนี้มาให้คุณ ในฐานะหัวหน้า หน่วยข่าวกรอง ถือว่ามีความสำคัญมาก ภาพผู้ชายพวกนั้นตั้งแต่คน ภาพคมชัดแจ่มแบบไม่ต้องเสียเวลาเดา และนายตำรวจชื่อซาบาล ที่รับทำ คดีของฉัน หรือตำรวจที่รับแจ้งความเมื่อวานอาจมีส่วนเกี่ยวข้อง คอยดูสิ ว่ามันจะสืบหน้าไปสักแค่ไหน เพราะถ้าเขาเป็นพวกกลุ่มก่อการร้ายจริง คดีมันต้องเตาะแตะอยู่แถวนั้นแหละ” ปิดท้ายด้วยการยกคิ้วให้เขาขำเดี่ยว ด้วยความมั่นใจในข้อสรุปของตนเอง “ดังนั้น คุณจะต้องให้ฉันทำข่าวนี้ และฉันจะทำงานร่วมกับคุณไปพร้อมๆ กับการทำข่าวพิธี่เสี่ยงตาย”

วิษณุทำหน้าเหมือนถูกจับกรอกยาขม... เขาปฏิเสธไม่ออกที่จู่ๆ ก็ถูกจับมัดมือชกเสียอย่างนั้น

“ผมไม่จำเป็นต้องรับคำสั่งของคุณ” เขากัดฟันตอบ

“ฉันก็ไม่ได้สั่งคุณสักหน่อย แค่คิดว่าฉันช่วยคุณ คุณช่วยฉัน คุณทำเพื่อประเทศชาติ ฉันทำเพื่อทำสื่อบุชาพิเศษ มาที่นี้ทั้งที่ได้ข่าวใหญ่ กลับไปสองข่าว รับรองจะต้องทำให้แอลเอภูมิใจแน่ เพราะซีเอ็นเอ็น อัลจาซีรา รอยเตอร์ ยังไม่ได้ข้อมูลนี้สักเท่ากับฉันเลย”

“ผมขอปฏิเสธ เสียใจ ผมทำอย่างที่คุณต้องการไม่ได้ เออละ ผม จะขับรถไปส่งคุณที่แมนชั่นของผมในเมือง พรุ่งนี้คนของผมจะพาคุณไป ทำพาสปอร์ต” เขาลุกขึ้น จบการสนทนาเพียงเท่านั้น และเริ่มหวาดหวั่น ที่จะต้องรับมือกับนักข่าวสาวหัวเสธ. ผู้นี้อีก

“ถึงคุณจะถูกตอย่างนั้นก็เถอะ ฉันจะไม่มีวันเลิกตามข่าวนี้แน่ ฉัน

จะแจ้งไปทางแอลเอ เขาจะต้องสนับสนุนให้ฉันเจาะประเด็นให้ลึก แล้ว... ดีไม่ดี...ทางแอลเออาจจะนำเสนอข่าวไปพร้อมกับงานพิธีเลยก็ได้... มันจะได้ดังเปรี๊ยะปรี๊ยะ”

รวิชญ์ก็อยากจับคอเล็กๆ นั้นบีบแล้วเขย่าให้ผสมกับความวุ่นวายที่เจ้าตัวเป็นคนก่อ แต่ดูเธอจะไม่รู้สึกรู้สึก เพราะยังลอยหน้าลอยตาพูด

“คุณนี่ไม่เคยสำนึกในบุญคุณเลยสินะว่ามหาราชาของเราเป็นคนที่ให้ทุนคุณจนเรียนจบเป็นนักข่าวหัวใสแบบนี้” เขากัดฟันกรอด เธอสะดุดไปนิด แต่ยังหาข้อแก้ตัวมาจนได้

“ใครบอกว่าฉันไม่สำนึก สำนึกสิ ถึงอยากจะช่วยปิดข่าวนี้ไว้ก่อน ยังไงล่ะ ที่จริงมันไม่เห็นจะเสียหายตรงไหนที่คุณจะทำงานนี้ไปพร้อมกับที่ฉันทำข่าว ต่างคนต่างก็ช่วยกัน ดีออกจะตาย เห็นไหมว่าฉันหาข้อมูลมาให้คุณได้ตั้งเยอะ นานะ อย่าใจแคบไปหน่อยเลยนะ ขาวมันก็คืออาชีพของฉัน คุณเคยบอกฉันไม่ใช่หรือคะว่าเชื่อว่าฉันทำได้ดีไม่น้อยหน้าฝรั่งมังค่า ครั้งนี้ก็โอกาสดีแล้ว ส่วนเรื่องงานของคุณ ถ้าคุณทลายแก๊งนี้ได้ คุณก็จะได้ชื่อเสียงมากขึ้นไปอีก พอได้ขึ้นเป็นมหาราชา ก็จะมีแต่คนยกย่องสรรเสริญ แถมได้กำจัดพวกอุดมการณ์คิดล้มล้างระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ไปได้อีก เห็นไหมคะ เราต่างก็ได้ประโยชน์กันทั้งนั้น”

เธอพูดถูก...เขากับเธอมีแต่ได้กับได้หากทำสำเร็จ...เพียงแต่เขาไม่ต้องการทำงานกับนักข่าว และเขาควรจะหาทางกำจัดเธอออกไปโดยไว แต่ไม่ใช่ในเวลานี้

“เอาละ ขอเวลาผมตัดสินใจก่อน ระหว่างนี้อย่าเพิ่งบอกสำนักงานใหญ่ของคุณ แล้วผมจะให้คำตอบคุณภายหลัง”

“เมื่อไหร่ล่ะคะ ฉันไม่ชอบคำว่าภายหลัง แต่ไม่ได้กำหนดเวลา เธอเป็นว่า ฉันให้เวลาคุณตัดสินใจสองวัน สองวันเท่านั้นคะ ถ้าวันมะริณ คุณยังไม่ติดต่อกับฉัน จะขอขบประมาณจากทางแอลเอ ให้จัดการส่ง

ข่าวของใหม่ทั้งหมดมาให้ฉัน แล้วฉันจะเริ่มชุดคีย์ข่าวทุกอย่างเกี่ยวกับพวกก่อการร้าย”

“ถ้าเป็นเช่นนั้นก็เท่ากับว่าผมไม่มีทางปฏิเสธคุณได้เลยสินะ”

“ไม่มีค่ะ ฉันจะชะลอการทำงานข่าวจนกว่าหลังพิธี ถ้าคุณตกลงให้ฉันทำงานไปพร้อมกับพวกคุณด้วย นี่จะเป็นงานสืบสวนไปพร้อมกับตำรวจวิธีเสนอข่าวแบบนี้รับรองคนดูต้องชอบแน่ๆ แล้วฉันรับรองจะไม่เอ่ยชื่อคุณ หรือหน่วยงานของคุณ ถ้าตรงไหนไม่พอใจ ก็มาคุยกันได้ นี่ฉันยอมให้คุณมากแล้วนะ นักข่าวที่อื่นเขาไม่ใจดีแบบนี้หรอก”

สองสายตาประสานกันนิ่ง... ฝ่ายหนึ่งคิดว่าตนกำลังได้เปรียบอีกฝ่าย พยายามยิ้มเอาใจ เพราะคิดว่าปิดทางหนีที่ไล่ไว้ดีแล้ว ทว่าอีกฝ่ายที่เปลี่ยงพล้ำกำลังคิดหาทางออกให้ตนเองและประชาชาติ เพื่อให้พบกับความบอบช้ำน้อยที่สุด และเขาก็ตัดสินใจทันทีว่า ภายในสี่สิบแปดชั่วโมง เขาจะต้องค้นหาวิธีเอาตัวรอดจากการถูกมัดมือชกครั้งนี้ให้ได้!